

שהבשורה ברלות נעלות וראוי לערב את כלה עכשיו בפת הדו היא כמבוי אחר שאין מערבין את כלו לחצאין אלו לעצמן ואם לעצמן אלא או כולו ביתו או מקצתו לבד ולשידד מקצתו לפיכך בא לערב חצי העיר לבד כדעה או מקצת מכוואת העיר כדעה לבד עושין ואינן נכנעין שלא אסור אלא לערב את כלה לחצאין. אבל לערב את תצויה מותר :

אל רבי שאין לה אלא פתח אחד ודי היא בעיר של יחיד ואינה צריכה שווד. היו לה שני פתחי' ונעשתה אשפה של רבים בפתח האחד הרי הוא כסתום וכמי שאין לו אלא פתח א'. פנו את האשפה חוד הפתח למקומו הי' לו פתח בצד זה וסלם בצד זה אע"פ שבנכנסין ויוצאין לה' דרך אותו סולם אין הסולם כפתח אלא כמחיצה. מפני מה אמרו בעיר בין של יחיד בין של רבים שאין מערבין אותה לחצאין מפני שכל עיר

ה'שער השלישי' שער הרשויות

לדתיהון' נעלות בלילה אין זה רשות הרבים שאין רשות הרבים אלא הנספח לרבים ככל שעה. כל מקום שהוא סקודה אינו רשות הרבים שאינו רומה לדגלי סדר. מכוואת הרחבין י"ז אמה אע"פ שמקצתן מתקצרין ואין בו י"ז אמה הרי זה רשות הרבים שאי אפשר לר"ה להתלקח במלקח. לפיכך מכוואת המפולשין לרשות הרבים אורכן לאורך ר"ה אע"פ שאין ברחבין י"ז אמה הרי זה רשות הרבים גמורה. הרי ארבע מפולש לרחב רשות הרבים אינן ר"ה. ואלו הן מכוואת המפולשין לרשות הרבים שאסור בכל מקום. כל דבר שהוא גבוה שלשה אע"פ שעוכר בתוף רשות הרבים אינו נחן כרשות הרבים אלא אם רחב ארבעה נחן משום כרמית. ואם אין ברחבו ר' הרי זה כקום פסור. אין בגבהו שלשה הרי הוא כרשות הרבים שכל פחות מ"ז הרי הוא למד עם הקרקע. ועור שאי אפשר לר"ה לזוז שיהו כלו כמחלקם במיקם. ולפיכך לבה או קוצים וברקיה או גלילי המיסלין כ"ה א"א אין בגבהן שלשה הרי הן כרשות הרבים. עמוד או תל או עצי אילן ששה ברשות הרבים אם אין גבוהין שלשה הרי הן כרשות הרבים. משלשה ועד תשעה אם רחבין ר' הרי זה ככרמית אם אין ברחבין ר' הרי אלו מקום פסור. היה בגבהן פ' לא פחות ולא יותר אם יש ברחבין ארבעה ורבים מכתפין עליו נירון משום רשות הרבים. ויש מי שרואה אפי' בשאינן רחבין ר' ואפי' אין מכתפין עליו שכל שיש בגבהו תשעה ראי לתוף עליו וראוי לחוש לדבריו ולפיכך אסור למלט

(א) אבאר בו' רשויות לשבת בין של תורה כרשות הרבים ורשות היחיד בין של דבריהם ככרמית וסקום פסור ומכוואת שאינן מפולשות. והצרות של רבים והגנה והקפיפות ומהו שנחשב מכל לאחד ואחד מהם. (ב) ואחד כך אבאר או זה מקו מותר למלט בכלו. ואיזה בר' אמה בלבד. (ג) ואבאר בכלל זה את שאסור לשלט בכלו אם יש לו הכשר ובמה יהיה הכשר למלט בכלו. (ד) ואבאר בכלל זה ר' אמות שאסור כיצד גותנין אותן לו ואם הם בלא אלכסונו או אפי' הן ואלכסונו. (ה) ואחד כך אבאר דיני הכנסתן והוצאתן מה לזה המותר והאסור מהן. (ו) ואבאר בכלל זה דין כחו ברשות הרבים וכחו בכרמית וכחו בקרפף. (ז) וכן אבאר בכלל זה רשויות של דבריהם אם מותר להחליף מה לזה דרך מקום פסור אם לא. (ח) ואח"כ אבאר העוסד באחד מן הרשויות אם מותר למלט או לשתות או להטיל מים ולרוק בשני אסלאו. (ט) ואח"כ אבאר דין הרשויות המיוחדות והמשותפות כיצד דין מלפון מה לזה. ומהו שנגדר אחד זה ולא ד זה למלט מה לזה. (א) איזו היא רשות הרבים כל מקום שרחב י"ז אמה על י"ז אמה ומתקבצין שם בני אדם לפתורה ולעשות שם צרכיהם כשוקים שבמדינות ואע"פ שדלתות המדינה נעלות בלילה וזו היא פלטי שאמר וכן מכוואת המפולשין ומתחילת מכוונין זה כנגד זה ורחבין י"ז אמה והעם עוברין בניניהן כנגד המדבר והעגלות. בר"א בשאין לדתיהון נעולה בלילה. היו

עבודת הקודש

ועד עשרה אם הרבן ארבעה נרין משום כרמלית פחות מר' הרי אלו מקים פסיד רקק מים שרשות הרבים מהלכת בו הרי זה רשות הרבים ואיור רקק מים כל שאין בעסקו עשרה מפחים כל שפחות מר' מפחים אין רגל הרבים כלה ממנו לא בימות החמה ולא בימות הגשמים ואע"פ שאין מהלכין בו אלא ברחק דלוק על הרחק הלוק הוא כבו שבארנו קופה שאינה נכזה עשה בין רחבה ארבעה בין אינה רחבה ר' כלי הוא ואינה חולקת רשות לעצמה והרי היא כרשות שהיא עמרת בתיבה. איזהו רשות היחיד חרין שזא עמוק עשרה ורחב ארבעה, וכן נדר שהוא נבזה עשרה ורחב ארבעה זהו רשות היחיד נמורה. קופה שהיא נבזה עשרה ורחבה ארבעה ונתונה ברשות הרבים חולקת רשות לעצמו והרי היא כרשות היחיד שכל שהוא נבזה עשרה ורחב ארבעה הרי זה רשות היחיד. לפיכך עמד בירשות הרבים נבזה עשרה ורחב ארבעה הרי זה רשות היחיד ובלבד שהוא באלכסונו חמשה מפחים ושלושה חכמים כמו שיתבאר. לפיכך עמד בעגול אינו נעשה רשות היחיד עד שיהא בעגולו כדי לרבע בו ר' על ר'. בר רשות הרבים עמוק עשרה ורחב ארבעה אפילו מלא מים הרי זה רשות היחיד שאין המים מבטלין כח המציאות. מלא פירות פעמים שהפירות מבטלין כח המציאות ופעמים שאינם מבטלין. כיצד פירות של טבל הרי זה כמלא עפר וצורות שאי אפשר לפנות. פירות מתוקין שאי אפשר לשלול הרי הן כמים כיון שאפשר לפנותו ואפי' בטלן בשלה דעתו אצל כל אדם. ויש מדרגות החרים שאומר שאם בטלן ואין ברשתו לפנותן הרי הן כעפר ומבטלין כל דם צות. ואין דשתי נוטה לרברים אלו. טקום כוקף ג' מציאות נבזות ר' מפחים ורחב ארבעה או יותר בין פתוח לכרמלית בין פתוח לדמות הרבים הרי זה רשות היחיד רב' תורה. אלא שצריך הכשר מדבריהם ברוך רבועית לחו או קורה או צורת פתח לפי מה שהוא רשות. ובכו עביארנו בתקוני המצוות והחצרות. הרי טקף אפ' לו ארבע מציאות ואין ברחבו ר' מפחים אין זה רשות היחיד שן רחב רשות היחיד פתח מארבעה. ויראה לי שאם הרי רחב כותליו משליכו לארבע

ממנו לרשות היחיד ואפי' לכרמלית ומהם עליו. נטא ברשות רבים עמוקה שלשה או יותר ומשערה ועד עשרה אם יש ברחבה ר' דרי זו כרמלית ואם לאו הרי הוא מקום פסוד חמשה עמוקה ק' אכה. ומה בין נטא לעמוד שאלך על ידי הרחק שניה הלך ותשמש עצמות שעל ידי הרחק אינו תשמש. נג המבוק לרשות הרבים והוא בתוך עשרה לרשות הרבים ולמעלה מעשרה לחצר רבים משתמטין בו ומורגלין לה. ויה שם כלים קטנים טובין ומורדין וכיוצא בה הרי זה כרשות רבים ואמר לבעל הגג להשתמש בו סחצו עד שיעשה לו כולם קבוע מחרו לו. עשה לו טולם קבוע הרי זה מיוחד לו וסלק את הרבים ממנו ומותר להכניס ולהוציא ממנו לחצר ולבית ומהם לו. איהו סולם קבוע כל שבעו שם בין לחול בין לשבת. קבעו שם לשבתות ולא לחול אין זה קבוע ומה בין זה לעמוד שברשות הרבים שאינה נבזה עשרה שהוא נרין משום כרמלית יראה לי לפי שהעמוד אינו נבזה עשרה ונג זה נבזה מצד החצר עשרה לכה היבר דומה לבור ברשות הרבים עמוק שבעה וחיליא שליטה משלימוהו לעשרה סחוליא נחנית מבוס רשות היחיד אע"פ שאינו נבזות מרשת הרבים יתר משישה. איצטבאות מרשות הרבים שהגרין יושבין בהן ולפניהן עמודים שהתנגות לין שם פרקמטיא העומרת ליסור אין האיצטבאות היא מה שבין העמודים נרנים משום רשות הרבים. אלא ככרמלית שדעמודים טעבבין הלך הרבים ואינן יכולין לההלך שם. ויש כו שהורה שבין העמודים צדוק משום רשות הרבים והאל והרבים צורסין ביניהן. והראשון עץ. עמוד וכוחל עתל רשות הרבים פנימה ברשות הרבים עד גובה עשרה. כיצד זרק בצק או רבלה עמה וכיוצא בה לכוהל ומה על פני הכוחל למה מעשה דר זה כאלו נח על הרך צאייר רכות הרבים תופס עד עשרה: אפיכך לחוק ולהצח עם אפי' ככרמלית הרי זה אבד ואין צריך לומר כרשות היחיד שאכור דבר תורה. חרי רשות הרבים אינם כרשות הרבים. ולעולם נהנין כפי נהנין ורחבן כיצד עד שישה הרי הוא ככרמלית. הרי אלו נהנין משום ר' שיה ובעל

ואע"פ שאין לאחר מהם הקרה אסקופה שבפתח המבוי נכחה ג' ואינה רחבה ד' יש מי שאמר שהוא מקום פטור כשאר המקומות שאין בהם ד' על ד' ומותרת עם כל הרשויות. ולא יראה לי על שכל המוקף ג' מחיצות רשות היחיד הוא נמוכה. שמכלל המבוי הוא ונגד אחריו ולפי אסקופה זו רה"י היא אלא שצריכה לחי להתירה מדבריהם אע"פ שאין לה לחי מהר' עם המבוי שבמל הוא אצל רשות' שהוא המבוי ואסור' עם הרש' העובר' לפניה בין כרמלית בין הדיר ואפילו שעשאוה ככרמלית להתירה עם הכרמלית אינה אלא מדבריהם שהכרמלית אינה נבוא ג' ואינה רחבה ד' והי' עומדת בין הלחיי או תחת קורות המבוי ורה"י עוברת לפניה הרי היא כלפני' : ואם כרמלית עובר' לפניה צריכה לחי אחר הצהה לה להתירה והרי היא רה"י לא עשה לה לחי אחר הרי היא ככרמלית. היתה רחבה ד' אם פתוחה לרה"י יש מגרולי המונים שהתירו להשתמש בה ואע"פ שלא עשה לחי אחר. ולזה יצתי נוטה וכמ"ש בהכשר המבוי. היתה חציה מקורה וחציה אינה מקורה וקריוה כלפי פנים. ודלת נוסף על הקריו. בוסן שהפתח פתוח כל האסקופה כלפנים. ואפי' תחצי שאינה מקורה כמקורה. פתח נעול ומשנעול נמצא הקריו לפנים מה שבחוץ : כלחוץ ואסור להשתמש בו עד שיעשה בו לחי חוצה לו להתירה הי' הקריו כלפי חוץ ואסקופה רחבה ד' הרי היא כרה"י שהקריו מתירה. אסקופה בית רחבה ארבעה מקורה הרי היא כלפנים ואפי' בוסן שהפתח נעול. בד"א בשקרה אותה בקורה ואפי' בשתי קורות שאין ביניהן ג' ספחים ואין דלת נמוכה בין זו לזו. היתה דלת נמוכה בין שתיים ואין בתצונה ד' ספחים פתח פתוח כלפנים שתי קורות אלו כאחד שכל פחות מנ' כלבוד דמי ופי תקרה יודד וסותם. פתח נעול מה שנשאר לחוץ יודד שהדלת מספקת ביניהן ומכסתה בה הלבד ומצאת קורה שבחוץ פתוחה ד' ואין פי תקרה פתוחה מד' יודד וסותם. אסקופ' חצר כאסקופ' בית לכל דרכים אלו שכתבנו המקוף ד' במחיצות גבוהות י' בין ככרמלית בין ברה"י רשע שאין רחב המחיצה אלא כל שהוא עובי ארבעה המחיצה נדון משום רה"י (עבודת הקדוש) 2 נמור

לארבע הרי זה רשות היחיד שרחב הכותלי' מצטרפין לחלו. ובד"א ככותלין בריאין יכולין לקבל כסוי שאם רצה לכסותו ולהשתמש עליו מסכה ומשתמש. היו הכותלי רעועין וחלושין מלקבל כסוי הראוי להשתמש עליו אינו מצטרפין דיו בריאין שאין המחיצה כרובה על החלל יראה לי גם כן שמצטרפין לפיכך חול' הכור מצטרפין עם הכור לעומק י' בין בריאה בין שאינה בריאה וכן לרחב ד' והוא שתדא בריא' כמו שאמרנו. חוליא זו שאמרנו אפי' אינה גבוה מעל גבי רשות הרבים ג' כצטרפת לעשרה לפיכך אין מכלאין ממנו בשבת אא"כ עשה סביבותיו מחיצה נבואה' ספחים שהוא רשות היחיד וכשמכלא נמצא מכלא מרשות היחיד, לרשות היחיד. וכן אין שותין ממנו בשבת אא"כ הכניס ראשו ורובו למקום ששותה. נעץ קנה ברשות היחיד ובראשו מרסקל אפי' אינו רחב ד' וזרק ונה על גביו חייב דבר תורה שרשות היחיד עולה עד לרקע ואפי' אין בראשו מרסקל שהקנה עצמו כרשות היחיד כל שעומד כרשות היחיד כרשות היחיד. נעץ קנה ברשות הרבים ובראשו מרסקל אפי' רחב 4 ואפי' פי מרסקל למטה כל שהמרסקל נבוא מן הקרקע ג' ספחים אינו נדון משום רשות היחיד שאין אסור גוד אחות במחיצ' שהנדי' בוקעין בה שבקיעות הנדוים מכללת המחיצה. בריא במחיצה שביבשה אבל במחיצה שבים רואין כאלו המחיצות נמשכות ויורדות למטה ואע"פ שהדי' בוקעין בה אין זו קיעה המעכבת מפני שאינה נגרת. לפיכך ספינה שבים כל שיש ברחבה ד' ובעוביקה י' אע"פ שאין ברחב קרקעית ד' ולא בתוך ג' קרקעית ד' הרי היא רשות היחיד כאלו המחיצות העגולות נמשכות ויורדות. עמוד ברשות הרבים נבוא י' ורחב ד' ואין בעקרו ד' אם יש בקצר שלו רחב ג' הרי זה נדון כרשות היחיד דכל שהקצר שלו עבה מה אומרים : גוד אחית המחיצות. הכור והסדר והם מקום שעושין לבהמות להטיל שם גללים לובל את השדות והרועה גודר שם מקום לדירתו הרי זה רשות היחיד. ואפי' יתרים על בית כאתים ומסלמלין כבולין. וכן החצר שלפני הבתים ובמקצה שהוא רחבה שאחורי הבתי' בוסן שהוקף לדירה ואע"פ שהוא יתר על בית סאתי' כל אלו נדונין משום רשות היחיד נמורה

עבודת הקודש

משתמש ברשות היחיד עצמו ברובו
ובעומקו. ולפיכך אין לדחוק עומק ואין בקיעה
גריי ולא אפילו בקיעה רגלי אדם מעכבת
בהן כמו שאמרנו בית שאן תוכו עשרה
אע"פ שגנו משלימו לעשר' תוכו כרמלים כמו
שיתבאר. חקק בתוכו ארבעה על ארבעה
והשלימו לעשרה כותר להשתמש בכלו
כרשות היחיד. לפי שנעשית כל הבית שאן
בגובה כרשות היחיד רשות היחיד יש לו
גובה ועומק לפיכך בוד ברשות היחיד אפי'
עומק עמא אמה ואין כרחבן ארבעה הרי
הוא רשות היחיד גמורה שרשות היחיד
נוקב ויורד עד התהום. אילו העומד ברשות
היחיד ונאפו: נוסה לרשות הרבים אין אים'
ענף האילן נגרד אחר מקום העוקץ והרי הוא
כרשות היחיד אלא דגין אותו לפי מה שהוא
הנוף עצמו בגובה ורחבו. עמוד ברשות
הרבים גובה עשרה ורחב ארבעה הרי הוא
כרשות היחיד כמו שביארנו. ואם נעץ בו
ברחב גגו יתרות בין יתד אחד בין הרבה בין
גבוהין שלשה בין אינן גבוהין או סמעצין את
רחבו שעדין ראוי להשתמש בו אם יתד יחיד
הוא ראוי לחלו בו דבר ואם הרביראוי לתצית
עליון דף ולהשתמש על גבן. ויש מרחיבים
שכתבו הפך זה ואין לאותן דברים עקר אלא
כמו שכתבנו. כבר ביארנו שרשות היחיד
יש לו גובה ואיורו עולה עד לרקע. וראה
לי שהדין כן בכל מה שנעשה ברשות היחיד
ואפי' עמוד ברשת היחיד גובה עשרה ורחב
ארבעה ואע"פ שאין לו מחיצות גרות
למעלה. וראיתי למקצת מגדולי המורים
שאמרו שאין איור, אלא לרשות היחיד שרש
לו מחיצות כבית חוצר וכיוצא בהן. ולא
יראה לי כן. כל שאין ברחבו ארבעה
ויש לו גודים גבוהים עשרה אפי' נעשו
כעצמן ואפי' יתר מבית סאתים מחיצות הן
דבר תורה ורשות היחיד הוא אלא שכל
שחמוכר דיוורן ויש בו יתד מבי' סאתים
החמירו עליו חכמים שלא לשלמל בו אלא
בר' אמות לפיכך תל' ושיכבישת' או סלע
שבים גבוהין עשרה אם אין בו יתד מבית
סאתים מחיצות הן ורשות היחיד גמורה.
ואם יתר מבית סאתים רשות היחיד היא אלא
שאין משלמלין בו אלא בר' אמות. וכן אילן
הסך בארץ ואין טפו גובה מן הארץ ג'
מפריה

נמור לפי שהמצצה עושה את המקום הרי'
וכל שעושה את אחריו רשות היחיד בדין הוא
שיעשה את עצמו רשות היחיד וכל שכן.
חורי רשות היחיד הרי הן כרשות היחיד. ומה
שיקרא חורי רשות היחיד. זהו שבנותלים
של רשות היחיד ועוברין כלפי פנים אע"פ
שהן למטה מעשרה ספחים ואין רחבן ארבעה
על ארבעה היו בהן הדין פתוחין כלפי חוץ
ואין עוברין כלפי פנים בין פתוחים לרשות
הרבים אלא לכרמלית אין אלו חורי רשות
היחיד אלא נדונק לפי גבהן והרבן. כיצד
אין גבוהין שלשה פתוחין לרה"ל כרה"ד.
לכרמלי ככרמלי. גבוה ג' ומג' ועד י' ורחב
ד' הרי אלו ככרמלית גבוהין עשרה ורחבין ד'
הרי אלו כרשות היחיד. אין בהן ארבעה כל
שגבוהין שלשה הרי אלו מקום פמור. דף
רחב ארבעה הוצא מכותל של רשות היחיד
בזמן שגבוה עשרה הרי זה כחורי רשות היחיד
אע"פ שיש תחתיו בקיעת גדיים. וראה לי
שאין בקיעת גדיים מעכבת בחורין אלא
ברשות עצמה שלא לעשות רשות היחיד.
ובזה יפה כח החורין סבה הרשות. והדין
נותן שהחורין נגדוין אלה הרשות ואינו עקר
הרשות אבל לעשות עקר רשות היחיד אינה
עד שתהא רשות שלמה שלא תהא בקיעת
גדיים עוכרת תחתיה. לפיכך דף הוצא
מכותל שאינו מוקף לרשות היחיד ואין ברחבו
ארבע אע"פ שיש ברחבו היו ארבעה על
ארבעה וגבוה עשרה אין זה רשות היחיד והרי
זה כנענץ קנה ברשות הרבים ונתן מרסקל
על ראשו שאינו נדון משום רשות היחיד
אלא כאיור ומקום פמור. דף הוצא מכותל
רשות היחיד ואין ברחבו ארבעה כל שסמך
לראש הכותל או לחלון שבכותל תוך שלש'
אם אינו בולט חוץ לכותל שלשה הרי זה
נדון משום חורי רשות היחיד. היה יוצא למטה
משלשה או שדיה בולט לחוץ שלשה הרי
זה מקום פמור. היה דף ארוך ארבעה ונתן
אדם לארך דגג או לארך החלון אע"פ שאין
ברחבו ארבעה ורחבו בולט חוץ לשלשה הרי
זה כחורי רשות היחיד שהגג או החלון
משלימין אותו לר'. חורי רשות היחיד יש
להם גובה ואין להם עומק עשויין הן להשתמש
על גביהן ולפי' רואין אותו מלאין עד לרקע
ואין עשויין להשתמש תחתיהן כדרך שאדם

קצת מקום פנוי סמוך לרשות הרבים הרי זה כרמלית שאין תשמיש אותו מקום נח לעבור ולהשתמש בו דרך הלוכין. וכן בית שנפרץ לרשות הרבים מקום הכותל הפרוץ אע"פ שכותל ביסוץ וכותל שבשטאל נפרצו בעובי אהו הכותל הפרוץ הסמוך לרשות הרבים עד שנשאר כל מקום אותו הכותל הויץ כן המציצות נרון משום צדי רשות הרבים והרי זה ככרמלית. מקום המוקף שלש מציצות ונשאר רוח רביעית פתוח לרשות הרבים אע"פ שאמרוהו ככרמלית עד שיכשירוהו בלחי או בקרעהו אינו ברין כרמלית דבר תורה. ג' מציצות רשות היחיד נמורה היא כמו שביארנו למעלה. והורק סמוך לרשות הרבים או מרשות הרבים להוכו ואילו למעלה מעשרה ספחים חייב ויש מי-שחורה שהוא כרמלית ולא יראה לי כן. לפיכך אם נעץ שם קנה אפי' גבוה מאה אמה אסור לזרוק עליו. בין מרשות הרבים בין מן הכרמלית. והורק מרשות הרבים ונת על גביו חייב. וכן אסור למלטל ממנו לכרמלית ומן הכרמלית לו. נדר רחב ארבעה ואינו נבזה עשרה וכן חריץ רחב ארבעה ואינו עמוק עשרה הרי זה כרמלית. וכן מקום המוקף נדר פחות מעשרה. מקום קבוץ מקום שברשות הרבים אם יש בעמקן עשרה ורחבן ארבעה נרון משום כרמלית. וכן הגדרות והימים ואע"פ שיש בעומקן עשרה ורחבן ארבעה אינן חולקין רשות לעצמן להיותן כרשות היחיד אלא דנין את המים שבהן כקרקע עבה שאין רגל הרבים מצויה שם. בד"א במים המכונסין שברשות הרבים שאין המציצות נכרות. אבל בור עמוק עשרה ורחב ארבעה אע"פ שהוא סלא מים רשות היחיד הוא שאין המים מבטלין המציצות ואם היה סלא פירות מבליט הרי הוא כסלא עפר או ציריות וחור להיות כרשות שהיא בתוכו וכמו שביארנו למעלה. הבקעה והוא מקום השדות בין בימות החמה בין בימות הגשמים הרי הוא ככרמלית לענין שבת. אבנים או קצוים גללים וכיוצא בהם המתנין ברשות הרבים אם רחבין ארבעה ונבדולין שלשה. ומשלשה ועד עשרה נרון משום כרמלית. בית יתר בבית סאתים ואין בחללו עשרה וקרוי משליו לעשרה על גוו רשות היחיד ומשלולין ככלי בתוכו אין מלמלין

מפרסם והוא שהכר את הנוף באילן עד שאין רוח מצויה יכול למלטלו וכן הרין לקרפף שלא הוקף לדירה. פנינה שבים בזמן שהיא עמוקה עשרה ורחבה כפיה ארבעה אע"פ שאין בשוליה ארבעה כבר בארנו שהיא רשות היחיד שמציצותיה מציצות הן ועשויות הן לדירה. הפכה בין שהפכי לדור תחתיה בין שהפכה לזופתה על גבה רשות היחיד היא ואפי' יתרה על בית סאתים אלא שאם הפכה לדור תחתיה נבה רשות היחיד נמורה כגן יחיד. ומותר למלטל בכרמלית. ואם הפכה לזופתה יתירה על בית סאתים וכן מלטל אלא בד' אמות. על סאתים מלטל בכלה. איזהו כרמלית כל מקום שאין רגל הרבים מצויה שם המיד כמרינות והשוקים והדרכים המפורשין מעיר אל עיר אלא מוקצים כמבדחות והיערים אינם ברין רשות הרבים דבר תורה לא למלטל ולא להוצאה והכנסה. וכן אינן ברין רשות היחיד עד שיהא נדור גדר גבוה עשרה או עמוק עשרה כחריץ. חכמי' עשו כינו לתורה ואסרו את הכרמלית עם הרשויות להכניס ולהוציא וכן אסרוהו במלטול כרשות הרבים גזירה שכת יבא למלטל ברשות הרבים והכנסים ומציא כמנו בין לרשות היחיד בין לרשות הרבים פסור אבל אסור. וכן המלטל ומעביר בו ד' אמות. כרמלית זו אע"פ שהחמירו עליו ועשאוהו כרשות של תורה הקלו בו שאם יש ברחבו ארבעה נרון משום כרמלית פחות סכן אינו נרון משום כרמלית אלא הרי זה מקום פסור. עוד הקלו בו מקולי רשות הרבים שאינו תופס אויר עד לקרקע כרשות היחיד אלא עד עשרה בלבד כרשות הרבים. האימצבאות שאין גבוהות עשרה הרי אלו כרמלית. והוא שיש ברחבו ארבע כמו שביארנו. קרן וית המכונה לרשות הרבים נרון משום כרמלית. איזהו קרן וזית בית הסמוך לרשות הרבים וקרן אי נכנס וקרן א' יוצא ואין הקרן היוצא מעכב את הרגל מליכנס ולעבור דרך שם אלא באלכסון. וכל שאין רגל הרבים מצויה שם אינה רשות הרבים כמו שביארנו. וכן צדי רשות הרבים אינו כרשות הרבים אלא ככרמלית. ואיזהו צדי רשות הרבים בית הכמך לרשות הרבים וכותלין בולטין וכנס וכנה והגיה בין הכותלים

והרי זו כקרפף . אילן המסך על הארץ אע"פ שאין נופו גבוה כן הארץ ג' מפרחים ואע"פ שתקע נופו בארץ בקנים וערבה וכיוצא בזה ואין רוח מצויה מטלטלת אותו הרי זה כקרפף . ואפי' נסע מחלה לרדו תחתיו לפי שאין תשמישו אלא לאויר לישב שם שומר גנות ותבואה שבשדות ודירה שתשמישה לאויר אינה דירה . כחיצה שנעשה לצניעות אינה מחיצה . כיצד מחיצה שעושין לנחם שם לשעה חוצבו אבנים והבנאין ושאוכלין ועומדין שם לשע' בהצנע אין מחיצה דירה אלא מחיצה הצניעות ואינה מחיצה גמורה . ולפיכך הרי היא כקרפף . כיוצא בה מחיצה העשויה להניח שם פירות וכלים וכו' וכו' אינה מחיצה והרי היא כקרפף כיוצא בהן דירה שאין מחיצותיה שתי וערב אלא שתי בלא ערב וערב בלא שתי כשיירא שהנתה במדרג והקפום סביבותם בהבלים זה על זה בגובה עשר' או קנים עומדים אע"פ שאין בין הבל לחבל ובין קנה לקנה ג' מפרחים אין זו מחיצה גמורה . ולפיכך אם יהי' הם אין נותנים להם אלא בית סאתים כדון קרפף . ולפיניו יתבאר דין היחידים והשירא בזה . חצר או קרפף שהוקף לדירה האחיז שורע רובו במלו הורעים את המחיצות . וכן אם נתמלא רובו מים שאינן ראויין לתשמישן כמים המלוחים והעכורים . נג יהי' או נגין שוין שאין להם מחיצות נכרות אלא תקרת הבית בולסת חוץ לכותליו אם יתרים עם בית סאתים הרי הן כקרפף שלא הוקף לדירה . ואין מטלטלין בהן אלא בר' אמות . לא היתה התקף בולסת חוץ לכותליו הבית הרי אלו רה"ל גמורה אע"פ שאין המחיצות עולות למעלה כן הגג נכרי הן שאין תקרת הבית שעליהן בולסת לחוץ . בר"א ביתים על בית סאתים לא היו יתרים על בית סאתים אפי' היתה התקרה בולסת הרי הן כרה"ל גמורה . ועוד יתבאר דינין אלו לפיניו . כמה הוא בית סאתים מאה אמה לא משים באמה בת ששה מפרחים כחצר המשכן שהם שבעים אמה וד' מפרחים על ע' אמה וד' מפרחים בהם המשת אלפים בתשבורת : (ב) רשות הרבים דבר תורה אסור לטלטל ולזרוק בו יתר מר"א . בכר ביארנו שרשות הרבים אינה תוספת למעלה מ' מפרחים . לפיכך הורק דבלה שמנה

בו אלא בר' אמות . לפי שאין תוכו ראוי לדירה והרי זה ככרמלית . כשם שאין הכרמלית תוספת למעלה מעשרה מפרחים כך אינה תוספת למטה מעשרה מפרחים . לפיכך בוד כרמלית עמוק עשרה ורחב ארבעה הרי זה רשות היחיד . ואם אינו רחב ארבעה הרי זה מקום פטור . ויש מגדולי המורים שלא הורו כן ולא נתכוונו מזה דבריו . חורי הכרמלית אינן ככרמלית שאין לרשויות חורין אלא לרשות היחיד בלבד . איהוה מקום פטור כל מקום שבכרמלית או ברה"ר או ברשות גבוה מן הרשות שעומד בתוכן ג' ומשלשה ולמעלה אם אין ברחבו ארבעה הרי זה מקום פטור מקום שהוקף אפי' ארכו עשרה אם אין חללו רחב ארבעה הרי זה מקום פטור . חצרות של רבים הם שיש להם מחיצות גמורות כתקנן אלא שבתים פתוחים לתוכן והצדודות משותפות וכל בית מיוחד לבעליו אע"פ שהחצר רשות היחיד גמורה הוא דבר תורה הכמים אסרו להכניס ולהוציא מן הבתים לחצר וכן החצר להם עד שיערבו נזירה שמא יתחלף להם רשות הרבים דעלמא ברשות חצר הכמותפת לרבים ויציאו בבתים לרשות הרבים . עירבו מותר שהעירוב עושה כל בתי החצר כמיוחדין לכלל יחד ומבואות שאינן מפולשות הוא הדין והוא דמעם ואפילו הכשירו אותן בלתי זקרה עד שישתתפו בו . ודיני הכנסתן והוצאתן יתבאר בשער עירובי חצרות ושתופי מבואות . איהוה קרפף כל מקום שמחיצותיו גבוהות עשרה מפרחים ולא הוקף לדירה כנגה והפרדס . וכיוצא בו בין שאינן יתרים על בית סאתים כשיש בהן יתר מבית סאתים אלא שיש רפף במלולין בין בית סאתים ליתר מבית סאתים כמו שיתבאר . רחבה שאחורוי הבתים שלא הוקפה לדירה אם יתירה מבית סאתים הרי הוא כקרפף . וכן נג יתר מבית סאתים שאין מחיצותיו נכרות נדון משום קרפף . היה פחות מבית סאתים אע"פ שאין מחיצותיו נכרות אפי' יתר מבית סאתים ומחיצותיו נכרות נדון משום קרפף והרי זה כרה"ל גמורה . כל דירה שתשמישה לאויר כסוכה כפרס ובורגנין שבשדות ששומרי פירות והבוצרין וישבין שם שאין יורתן סתמת עצמן אלא לשמיר האויר שלמנדף אין זו דירה חשובה סתמת עצמה .

אמר שאפי' אין אתה מתיר לו יבא לשלם מעצמו ולהצניע אינו בא לידי חיוב של תורה ואינו ברין שנתיר את המלטר כדי שלא יבא לידי מלפול. קיץ ברה"ד מוליכו פחות פחות מר' אמות כדי שלא יזוק בו רבים. ואם היה בכרמלית מותר ואפי' להוליכו הרבה שלא בהפסקה. יש מגדולי המורים שאמרו שאסור לשלם ברה"ד אפילו פחות מר' אמות אלא במקום דתקן כזה שהחשיך לו בדרך או שצריך לשתות או שצא חוץ לתחום בין לאנסו בין לרצונו. ויש לא במקום הדחק אסור שמא יעברנו ר' אמות. ויש מתירין שלא אסור שלא במקום הדחק אלא מעביר יתר מר' אמות פחות פחות מר' אמות שמא לא יתח בנתיים. אבל פחות מר' אמות לעולם מותר. ולזה דעתו נוסה. ולפיכך אם שנים ברה"ד ומקצת אמותיו של זה מובלעות לתוך ר' אמות של זה מביאין ואוכלין באמצע ובלכר שלא יוציא א' מן מתוך שלו לתוך של חברו. הו' ג' והאמצעי מובלע בנתיים הוא מותר עמהם והם מותרים עמו כל אחד ואחד באמות שלו המובלעות בתוך אמותיו של חברו ושנים הצעונים אסורים זה עם זה. לפיכך נותן אדם ברה"ד חפץ לחבירו שר' אמותיו מובלעות בתוך ר' אמות שלו. וכן חבירו לחבירו ומליכין אותו בדרך זה אפי' אלף אמה ואפי' אלפים ובלכר שלא יציאו את החפץ חוץ לתחום מסקומו ואם היה חפץ של הפקר מוליכין אותו אפי' כמה מילין לפי שאין נכסי הפקר קנין שביתה כמו שיתבאר. ויש מרבותי שאסרו אפי' תוך התחום נתינת כו'. לפי שיש לדבר זה קול שמעבירין הרבה ברה"ד ויבאו לזלזל כשבת. מי שהחשיך לו בדרך וכיסו עמו. אם יש כותי עמו נותן כיסו לכותי להוליכו. אם אין עמו כותי והיתה בהמתו עמו מניח כיסו עליה כשהיא מהלכת וכשהיא עוסרת נושלו מעליה כדי שלא תהא שם עקירה והנחה אע"פ שאדם מצווה עם שביתה בהמתו. וכן המחמיר אחר בהמתו עובר דבר תורה. כל שהוא עושה כדרך זה עקירה והנחה אפי' עשה כן בעצמו פסור ולפיכך בברמתו מותר בשעת הדחק. ויש מי שאומר שאסור להנתיב אפי' בקול כל זמן שהכיס עליה וראוי להחש

שמה או בצק וכיוצא בזה בכותל למטה מי טפחים חיוב כזורק בארץ למעלה מי טפחים הרי זה אור מקום פסור. בריא בזורק אבל במעביר אפי' העביר חפץ למעלה מי טפחים חיוב שכל מלאכת שבת לא למרו אלא ממשכן ומשא בני קתה למעלה מי היתה. המעביר חפץ ברה"ד פחות פחות מר' אמות דבר תורה פסור. כיצד עקר חפץ מתחלת ר' והעבירו פחות מר' אמות והגיתו ואח"כ עקרו והוליכו פחות מר' אמות ואפי' כל היום פסור. וכן במעבירו ועמד תוך ר' אמות לנות וכן כל היום פסור. והכמים אסרו לעשות כן שמא יעברנו מתחלת ר' לסוף ר' בפעם אחת. פעמים שהוא מותר כיצד הרי שהי' בא בדרך והשכה לו וכיסו וכליו בידו ואין עמו לא בורג ולא בהמה ולא הרש שומה וקמן להוליך כיסו על ידיו. מלמטלו פחות פחות מר' אמות. מלפול כיס ומעות בתוכו אינו אסור דבר תורה אלא כדבריהם ומעבירו פחות פחות מר"א. כיוצא בזה ובמקום הפסד כזה התירו חוששין שמא לא יעמיד עצמו על ממנו ויעברנו ר' אמות ברה"ד והתייבדבר תורה. מצא מציאה בדרך ונטלה מעבור יום והחשיך לו בדרך יש מגדולי המורים שגראה מדבריהם שאסרו שלא להתיר בכציאה אלא בכיסו. ולא יראה לו כן שכל שבא לידו קודם הסיכה ממנו הוא מצא מציאה משחשבה הרי זה אסור שכל שלא בא לידו עד שהשכה אינו ממנו ומעמיד הוא עצמו עליו. ויש מי שהתיר גם כזה ולא נראה דבריו. שבת והוציא כיסו בשבת יש מי שאסר להוליכו פחות פחות מר' אמות שלא התירו אלא במי שהחשיך לו בדרך בלבד. ויראה לי שהוא מותר שאין עקר הרבר אלא אדם מעמיד עצמו על ממנו וחוששין שמא יעברנו ר' אמות. וכשם שאינו מעמיד עצמו כשהחשיך כך אינו מעמיד עצמו לאבר ממנו שהוציאו בשכחה. היה מתירין מפני הליססין מגדולי המורים התירו בו כדרך שהתירו במי שהחשיך לו. ויש מרבותי שאסרו שלא התירו אלא כמה שבירו לפי שאין אדם מאבד ממנו בידו. ויראה לי שאם היה ממנו בשרה מותר שהרי יש לתוש כאן כדרך שחששו במחשיך לו בדרך אבל מלמול בתוך ביתו מחמת יראת ננכים או ליססים וכיוצא בזה

ומקולי ריה הקלו בה שאינה תופסת למעלה
 מי' טפחים וכן אינה יורדת למטה מי' לפיכך
 עמוד בכרמלית גבוה עשרה ורחב ד' ריה
 זה רה"י. ואסור לתת מן הכרמלית על גבו.
 ומכנה לכרמלית. היה גבוה ג' ומשלשה
 ולמעלה אם אינו רחב ד' ריה זה מקום פסור.
 וכן הדין בכור שבכרמלית כיוצא בו. ויש
 מגדולי המורים שכתב שאם רחב פחות מי'
 ועמוק י' ריה הוא בכרמלית ולא נתכוננו
 דבריו בזה. שתי כרמלית כים ובקע' וכיוצא
 בזה מותר למלט ולדוק בין שתיהן ד' אמות
 ולא יותר ששתיהן מצטרפות לד' אמות.
 הצרות של רבים ומכאן. שאינן מפולשין
 מותר למלט בכלל. ואפי' ארוכין ורחבין
 כמה אמות ואפי' לא עירבו ולא נשתתפו
 בהן. בד"א כשהכשירו הסביו סתקנו כמו
 שנתבאר למעלה בשערי המבואות. ולא אמרו
 חכמים אלא בכלים ששבתו בחצר או בסביו.
 אבל כלים ששבתו בתוך הבית ויצאו בחצר
 או בסביו אינן מטלמלין אותן אלא בד' אמות
 עד שיערבו וששתתפו כמו שנתבאר.
 כשהתירו בהן כלים ששבתו בתוכן לא התירו
 אלא דרך למלט אבל דרך מלבוש כל שאסרו
 לצאת בו לרה"י בין משום משאוי שיש בו
 הויב חטאת בין משום תכשיטין שהאשה
 חולצת ומראה לחברותיה ופסור אבל אסור.
 אסור לצאת בהן לחצר שאינה מעורבת שמא
 ישכה ויצא בהן לחוץ. אבל למלט מותר.
 לפי' השירי והנימים והסבעות מותר למלטין
 בחצר שאינה מעורבת. אבל ללובשן שם
 אסור ולא התירו אלא כבול ופאה נכרות
 כדי שלא תתנגד על בעלה. וי"א שכל שאסרו
 לצאת בהן בר"ה אסור לצאת בו אפי'
 בחצירו ואפי' בביתו דרך מלבוש זה יראה
 לי עקר. ולפי' אסור לצאת בשבת אפי'
 בבית ומפתחותיו בחנותו שמא ישכה ויצא.
 אבל להוליכו בידו לחצרו ובביתו ובמבואות
 הכשירותין ובהצרות המעורבות מותר. הקרפף
 שלא הוקף לדירה דבר תורה רה"י הוא.
 ולפי' אם אינו יתיר מביית סאתים מותר
 למלט בכלל. לדבר זה העמידוהו על דינו
 בין שהוא עגול או בשאר הצורות ובלבד
 שלא יתא בני יתיר מבית סאתים. בד"א
 בשאין צלעי הארץ יתרים על אחד משנים
 בצלעי הרחב אבל אם היו יתרים מצלעי
 הרחב

לדבריו אע"פ שאין נראה כן מן הדין. ואם
 אין עמו לא כותי ולא בהמה והיה עמו
 חרש או שוטה או קטן נותנו לו ונותנו לו
 כשהוא מרה"ף ונטלו ממנו כשהוא עומד שלא
 נקל באלו יותר ממה שנקל בבהמה. היו
 עמו חרש שוטה וקטן ואין עמו בהמה נותנו
 לשוטה. ששטה וקטן נותנו לשוטה. חרש
 ושוטה נותנו לשוטה. חרש וקטן נותנו לאיזה
 שירצה. כבר ביארנו שרה"ד קלה שאינה
 עולה למעלה מי' וכל מקום מסויים שבתוכה
 כל שנכזה ג' טפחים חולק רשות לעצמו.
 ולפיכך נמצא קול' חומרי' ביצר לבנה או אפי'
 קצי' מטלמלין בר"ה נבוחין ג' ורחבין ד' אסור
 ליטול מעקרו ולהניח על גביהן סבני שמתציא
 מרשות לרשות מר"ה לכרמלית. היו גבוהין
 ט' כצומצמן מותר מפני שכבר נתבאר
 שעמוד בר"ה גבוה ט' מצומצמן רבים ככתפין
 עליו ונדון מטום ר"ה ויראה שיש לחוש בזה
 עד שהיה רחבו ד' ושיהיו רבים ככתפין
 עליו. וכן נוסא שהיא ברה"ד אם עמוקה ג'
 ורחבה ד' וחלקת רשות לעצמה כמו שבארנו.
 ואסור לתת לחוכה מרה"ד וכן מתוכה לרה"ד
 שהחריץ התל חולקין רשות לעצמן ברה"ד
 ואין חולקין כן ברה"י שרה"י מטלמלין בכלו ויש
 לו רום ועומק. לפיכך בור ברה"י אפי' עמוק
 סאה ורחב ד'. מותר להכניס מרה"י לתוכו.
 ומתוכו לרה"י. וכן אם היה שם עמוד גבוה
 י' ורחב ד' מותר שהכל רה"י הוא. ויש כו'
 שאסור בעמוד שחכמים אמרוהו גורה כשום
 תל בר"ה. ולא יראה לי כן שלא גזרו כן
 אלא בעמוד העומד בחצר המשותף והוא
 עירבו שהיא נראית להם כעין ריה והיא
 ואסור להכניס ולהצניא ממנה לבתיים ומסתבתים
 לה. זה נראה לי עיקר. ובור אפי' בחצר
 של שותפין מותר למלט ממנו לחצר שלא
 גזרו אלא בעמוד ותל וכיוצא בהן שתשמיטין
 גזר ומצויו ובור ברה"ד אינו מצויו מפני הויב
 הדכים. נגינת ומכרשת וכיוצא בהן בחצר
 השותפים לא גזרו אלא על עמוד וכיוצא בו
 דבר שהוא קבוע בחצר. הכרמלית עשאהו
 בר"ה ואין מטלמלין בה אלא בד' אמות כריה
 קל הקלו בה למלט כל את האת הקץ והלוהיכו
 אפי' הרבה כדי למלק הויב מן הרבים שעוברין
 בתוכה ואין מחמירין עליו להוליכו פחות פחות
 מר"ה כדרך שהוא עושה בר"ה כמו שבארנו.
 ורום והעומק חולקין בכרמלית רשות לעצמן

הרחב. אפי' אמה אחת על שנים ברחבו אין מטלטלין בו אלא כד' אמות שלא לסרו לקרפפות לעשותן כחצרות אלא מחצר המשכן שהוא סאה על חמשים. ואם הוא יתר על בית סאתים החמירו עליו ועשאוהו ככרמלית שלא לטלטל ולזרוק אלא בד' אמות בלבד. (ג) כבר ביארנו שכל מחיצה גרועה שאינה עשויה לשלשל אלא שתי בלא ערב או ערב בלא שתי אינה מחיצה גמורה. והרי אותו מקום שמחיצותיו כן בקרפף ואין מטלטלין בו אלא כדרך שמטלטלין בקרפפות. פעמים שמטלטלין בקרפפות ובמחיצות גרועות כאלו אפי' ביתר מבית סאתים. כיצד שירה שחנתה בין בישוב בין במדבר והקיפו להם מקום לדרור בו בשבת בקנים או באוכפות ואין בין קנה לקנה ג' טפחים או בין אוקף לאוקף כמלא אוקף או שהקיפוהו בחבלים מסביב בנובה עשר ועובי החבלים מצטרף לי ואין בין חבל לחבל ג' ונתנין להם כל צרכן ואפי' כור ואפי' כורים ובלבד שלא יהא שם בית סאתים פנוי מכלים. היה שם בית סאתים פנוי מכלים לא יטלטלו בו יתר מד' אמות. נשאר שם פנוי פחות מבית סאתים מטלטלי' בכלו. פחות מבית סאתים במל הוא אצל השירה. וכן הדין לשירה שחנתה בקרפף ללא הוקף לדירה. וכן אם תתה בתל נובה י' או בנקע עמוק י'. איזו היא שירה כל שיש בה ג' ואין הכותי משלים בשירה. קמן יראה לי שהוא משלים ויש מי שהזרה שאינו משלים וראוי לחוש לדבריו היו ב' ואפי' ב' וכותי אין ונתנין להם אלא בית סאתים בלבד שאין ונתנין בין לאחד בין לשנים אלא בית סאתים בלבד. היה יתר מבית סאתים אין מטלטלין בו אלא כד' אמות בלבד ואע"פ שיש להם כלים הרבה וממלאין את הכל. פעמים שהשירה הקיפו שבע ומותרין בכולן אע"פ שאינן צריכין להם. ופעמים שאזורים אפי' בחמש אע"פ שצריכין להם. כיצד הקיפו שבע ואין צריכין אלא לחמש מתירים בכל השבע שהרי אין כאן סאתים פנוי מכלים. הקיפו שבע ואין צריכין אלא לחמש אסורין אפי' לחמש הואיל ויש כאן סאתים פנוי לפי' לא יטלטלו אפי' במקום שצריכין לו אלא כד' אמות בלבד. היו שלשה ושמעוהו שתי אחד מהן הרי אלו מותרין

שהשבת נורמת וכיון שהותרה הותרה. היו שנים ונתוספו עליהן משחשכה אסורין כמו שהיו שאין הדירודן גורמין אלא השבת. היו שלשה קרפפות זה כנגד זה ושנים החיצונים מוקפין גדר והאמצעי פרוץ לזה ולזה במלאו ושבת יחיד בזה ויחיד בזה נעשו כשירה ונתנין להם כל צרכן כמו שאמרנו. וכשנתנין להם נתנין להם באיזה מקום שירצו בין באמצעי בין בחצוני ובלבד שלא יהא בית סאתים פנוי היה האמצעי מנופף ושנים החיצונים אינן מנופפין ושנים באמצעי יחיד בזה ויחיד בזה אין נתנין להם כל צרכן ונתנין לכל אחד בית סאתים במקום. והיה האמצעי מנופף ושנים החיצונים אינן מנופפים ושנים באמצעי יחיד בחצוני זה או יחיד באמצע ושנים בזה ושנים בזה הרי זו שירה ונתנין להם כל צרכן ובלבד שלא יהא שם בית סאתים פנוי מכלים. קרפף שהוקף לדירה הרי הוא כחצר ואפי' כור ואפי' כורים או יתר מותר לטלטל בכלו. ואיזה קרפף לדירה כל שפתחו לתוכו פתח דירה ואחר כך הוקף הרי זה כוקף לדירה. הוקף ואח"כ פתח אין זה כוקף לדירה. הקיפו והניח שם פרצה יתרה על עשר אפילו מניה ואח"כ פתח ואח"כ גדר את הפרצה עד שהעמידה על עשר אע"פ שלא גדר אלא מפה הועיל והרי זה כמקוף לדירה. הניח שם פרצה על עשר ואח"כ פתח ואחר שפתח עמד וגדר כל אותן עשר לשם דירה לא הועיל שכל עשר פתח הוא ואינו פרצה. הוקף ולבסוף פתח אם עמד ופרץ כותל הקרפף פרצה יתר על עשר חזור ונדרה עד שהעמידה על עשר הועיל. ולא עוד אלא אפי' פרץ אמה וגדר אמה עד שהשלימו ליתר מעשר דיו והועיל קרפף שלא הוקף לדירה ובנה לתוכו מחיצה לפנים ממחיצות הראשונות ולשם דירה תוך שלשה למחיצה הראשונה לא הועיל שכל תוך שלשה הרי הוא כלבד ואינה אלא כמסוף על המחיצה הראשונה. ואין צריך לומר אם פתח את המחיצה הראשונה ואפילו יכול להסתי לעמוד בפני עצמו שלא הועיל. הרחיק את הכותל מן המחיצה ד' ספחים הועיל והרי זה הוקף לדירה. הרחיק ג' וספ' ועד ד' יש שם שורה שהועיל שכל שיצא מתורת לבד הרי זה כותל בפני עצמו. ויש

שתי מציצות מעורבות אכן היה יורד וסותם היה הקרוי משופע יש מצדו המזרחי שאמרו שאין פי תקרה כזו יורד וסותם לעולם. וראוי לחוש לדבריו. קורה או שעשה מציצת לשם דירה והועיל כמ"ש אם נפל הקרוי או המציצה אין אומר כיון שהותר הותר אלא חזר זה לאיסרו בתהלתו. קרפף בית סאתים שלא הוקף לדירה ונפרץ במלואו לחצר אם יש באויר רחב המציצה שנפרץ בית ובין החצר כדי ליתר את הקרפף על סאתים חזר הקרפף לאסר בטלמול אלא כד' אמות ואע"פ שהחצר והקרפף לארס אחד שאויר מקום המציצה מצטרף עם הקרפף ומיתרו. כה"ס בשנפרץ הקרפף במלואו וכותליו נכנסין בתוך הלל החצר או שהיו כותלי החצר שבצד זה ושבצד זה יתרון על רחב הקרפף ד' אמות ואם לאו אין זה נפרץ במלואו דכל שנראה מבחוץ אע"פ ששזה מכנסים נרון משום לחי כמו שבארנו בשערי תקון הסבוי קרפף יתר מבית סאתים שלא הוקף לדירה ובא למעט ולהכשירו לטלמול בכלו אם מעטו ברבים שדרכו לעשות כן בקרפפות אין זה מעוט. מעטו ברבים שאין דרך הקרפפות בכך הרי זה מעוט. כיצד מעטו באלנות בין שנמנע בשווי בין שנמנע מעורבין אין זה מעוט. שדרכן לעשות כן בקרפפות ליהנות בהן ולישב תחתיהן לצל ואפי' היו האילנות עשרה ואפילו רחבין ארבעה וחולקין רשות לעצמן ונעשו רשות היתיר אין סמעטין את הקרפף. ולפיכך יראה לי שהבורות שבגנה אפי' גבוהין עשרה ורחבין ארבעה תשמשי הגנה הן ואין סמעטין. וכן בית כנוס המים. להשקות את הגן אינו ממעט מן המעט היה שאכרנו. בגנה בו עמור שאינו גבוה שלשה אינו מעוט שכל פחות מ' הרי הוא כארץ. הרי גבוה עשרה ורחב ארבעה הרי זה מעוט שהרי הוא רשות חשוב לעצמו ואין דרך הקרפפות לבנות בהן עסורין באמצע הרחבה. לא היה ברחבו שלשה אע"פ שבגנה עשרה אין זה מעוט. משלש ועד ארבעה יש מי שהורה שזה מעוט שכל שיתצא מעטו לבור חשוב. ויש אומרים שאינו ממעט עד שיהא ברחבו ארבעה שהוא מקום חשוב. ולזה העתי נוסה. קרפף יתר מבית סאתים שהוקף לדירה אם נשע רובן נמועין בשורה או אפי' מעורבין

מי שהורה שלא הועיל עד שירחיקנו ד' והא בית ובין המציצות הראשונות חשיבות מקום ולזה דעתי נוסה. עשה מציצה על גב מציצה לא הועיל שאין מציצה ע"ג מציצה נבלעו מציצות הראשונות ואפי' בשבת ומציצות העליונות קיימות הועילו הרי זה כמציצה העשויה בשבת. ומציצה הנעשית בשבת בשונג הרי היא מציצה אפי' לטלמול ואין צורך לומר אם נבלעו טלמולי השבת. תל גבוה עשרה ורחב מארבע טפחים עד ביה סאתים מטלמולין בכלו יותר מבית סאתים אין מטלמולין בו אלא ברי אמות עד שימטענו. עשה קרפף או גנה בתל גבוה עשרה ונעשו גנות התל מציצות להם יפתח לתוכן פתח דירתו הרי זה כהוקף ולבסוף פתח עשה מציצה על שפת התל לא הועיל שאין זה אלא כמציצה על מציצה שאינה כועלי כלום הרחיק מן התל ד' טפחים הועיל פחות מכאן לא הועיל שכל שאין שם חשיבות מקום לא הועיל כמ"ש. קרפף יתר מבית סאתים שהקיפוהו ישראלי בשבת בשונג הועיל. כמזיד לא הועיל. הקיפוהו כותים בשבת לשם דירה הועיל ומותר לטלמול בכלו שכל מציצה שנעשית בשבת הרי זו מציצה ויראה לי אפילו נתכוונו כותים להתייר ולטלמול ישראל בין נתכוונו לו שלא לדעת ישראל המטלמול מתוכו ובין נתכוונו לכך לדעתו הוא הדין ישר' בשונג אפי' נתכוון להתייר בטלמול. ויש מי שהורה שאפי' נעשית בשונג אם נתכוון אדם למציצה זו שנעשה בשבת לטלמול בה הרי זה אסור לטלמול בה ולא ידעתי עקר לדברים אלו. מציצה זו אפי' עשאי נרועה בקנים או בתבלים ערב בלא שתי או שתי בלא ערב הועיל והוא שלא יהא בין קנה לקנה ובין חבל לחבל ג' טפחים. קרפף בית שלש שלא הוקף לדירה קורה בתוכו בית סאה הרי זה מותר לטלמול בכלו. בריא בשקירה על גבי שתי מציצות המעורבו' לפי שראוין פי התקרה כיורד וסותם. ואין דאור שחתת הקרוי נחשב ככלל הקרפף ולפיכך מותר לטלמול בכלו שאין קרפף זה יתר על בית סאתים. קורה על גבי ארבעה עמרים ונשאר הקירי פרוץ מדי. קרפף או אפי' משלש אויר שחתת הקרוי מתירו שעדין נחשב ככלל הקרפף שכל תקי שאין לה

מעורבין עדין הוא כחצר וסותר כמות שהיה . אבל אם נזרע רובו הרי הכל כננה ואפי' אין במקום הזרוע יתר מבית סאתים שהזרעים מבטלין את המציאות שאין זורעין בחצרות . ולפיכך מעוט החצר במל אצל הרוב שנזרע ואין מטלטלין בה ואפילו הן לאדם אחד או לשנים אע"פ שעירבו והרי זה כננה יתירה על בית סאתים נזרע מיעוטו הכל מותר . בריא בשאין כמה שנזרע יתר מבית סאתים ; היה יתר מבית סאתים הרי זה אסור ואף מה שנשאר סח החצר אסור מפני שנשאר במלואו במקום האסור לו . נתמלא מים אפי' מים עמוקים עשוי או יותר אפי' יש בהם יותר מבית סאתים הרי הוא מותר מטעם שדרך החצרות לכנס בהן מים והרי הן בתוך החצר ככרי של פירות : בריא במים דראויין לשתייה ולכביסה אבל מים מלווין או עכווין הרי הן כזרעין ואוסרין את החצר כדרך שאמרו בזרע' בריא בשיש בעמקן י' ספרדים פחות מיכן אינן אלא כשיש שבחצר . דקק הוא זה ורקק אינו חולק רשות יעצבו בשים מקום . אינן המסך על הארץ אם אין גופו גבוה מן הארץ ג' ספחים ותיקן את גופו בקוצים ובקנים וכיוצא בזה; שלא תהא רוח מצויה מטלטל אותו אם יש תחתיו יתר מבית סאתים אין מטלטלין בו אלא בר' אמות ואפילו נמעו מתחלה לכך לדור תחתיו כמו שבארנו למעלה שכל דירה שאינה עשויה אלא לאויר או לצניעות או להניח שם כלים אינה מרצדה גמורה . ואם אינה יתירה על בית סאתים מטלטלין בכולה . יתירה על בית סאתים אין מטלטלין אלא בארבע אמות: שבת בשדה וקמה קצורה או שכולה מקיפות אותה בנובה עשרה הרי היא כקרפף אם יתירה אבות סאתים אין מטלטלין בה אלא בר' אמות : (ד) ארבעה אמות שאמרו לענין שבת אין מורדין לכל באמה של קרש שהיא בת ששה ספרים אלא למו שהוא נגס באיבריו ואין אמתו גדולה כאמה של קרש . אבל שאר כל אדם מורדין להן לפי מה שהוא אדם ואפילו גבוה קומה כעוג סל הבשן ומורדין לו באמתו שכן למדו מפי הקבלה . כי מה שכתוב בתורה שבו איש תחתיו פירש תחתיו כדי ליטול חמץ ממראשותיו ויתן תחת מגולתו ושערו חכמים שוהו ארבע

אמות באמתו של כל אחד ואחד . והיכן נהנין אותו לו לפניו או לכל צד שרצה או שמים לפניו או שמים לאחוריו הוא באמצען . יש מי שהורה דבין מטלטל בין להלך נותנין לו לכל רוח שרצה . ואם בירר אינו יכול לחזור בו . ויש מי שהורה דלהלך נותנין אותו לו לכל רוח ורוח ונסמא שיש לו שמנה על שמנה הוא באמצען . ולזה דעתי נוסה . אבל למלטל אין לו אלא ד' אמות בלבד . והורה אח' מגדולי המדנים שלא אסרו למלטל ביתר מארבע אלא במטלטל בבת אחת שלא יטול מתחלה שמנה ויטול בבת אחת בסוף שמנה . אבל מאחד שכל שמנה אלו מקומו הן גופל מלפניו ונתון בסוף ד' . וכן תיור וגופל ונתן לאחוריו בסוף ארבע . ארבע אמות שאם הן ואלכסונו הן . וכבר ביארנו שלא אסרו עמוד בבה עשרה ורחב ארבע נעשה רשות היחיד עד שיהא מדובע ארבע על ארבע כדי שיהא באלכסונו חמשה ושלושה חומשי טפח . וכן הדין לענין המעביר והזורק ד' אמות שיהא חמש אמות ושלושה חומשי אמה : ויש מי שאומר שלא אסרו הן ואלכסונו במעביר וזורק : וכל מעביר וזורק ארבע אמות בלא אלכסונו חייב דבר תורה ויש מי שאומר שאם העביר לאלכסון עצמו אינו חייב עד שיעביר הן ואלכסונו אבל לפניו או לאחוריו אפי' בלא אלכסונו . ויש מי שאומר שלא אסרו הן ואלכסונו אלא במעביר לאלכסון העולם . אבל לרוחות העולם אפילו הן בלא אלכסונו . ואין לכל דברים אלו עקר בעיני . ולדרך הראשון דעתי נוסה : (ה) כל רשויות שמנו חכמים לשבת אסור להכניס ולהוציא מזה לזה ואפילו תוך ד' אמות ואפי' תוך אמה ארת או פחות מיכן חייב מטקום פטור שהו' מותר עם כל הרשויות . ופעמים שאף מקום פטור אסור כשבא להתלוף על ידו מרובה לרשות כמו שיתבאר דבר תורה אין המכניס והמוציא אף מרשות הרבים לרשות היחיד ומרשות היחיד לרשות הרבים חייב עד שיעקר מרשות זה על דעת שניתנו ברשות השני ויעקור מזה ויניח בשני . עקר ולא הניח והניח ולא עקר פטור דבר תורה . ותכמים אסרו אפי' כן לעשות גדר לתורה לפיכך מי שהיה עומד ברשות הרבים והכניס

עבודת הקודש

מעל כתפיו אל כלאה ידו הוא שורק מעל כתפו לאחוריו. במה דברים אמורים במשאי שהוא כבר וזכרו ולא יבא לידי עקירה והנחה. אבל בכיבו לא יעשה כן שכן ישנה ויעשה עקירה והנחה. עמד בדרך אפילו לנוח מעם תחת משאו הרי יש כאן עקירה והנחה ודויב. פעמים שמערים ועושה מציצה בשבת כדי להבנים תבילתו או תבירו מרשות הרבים לרשות היחיד. כיצד היתה תבילתו משלכי מרשות הרבים ומתירא עליה עושה מסקמה עד רשות היחיד מחציה של בני אדם מחציה של ארבע רוחות ונעשה ר"ה שמחציה העושה בשבת שמה מחציה ומכניסה דרך אותה מחציה כר"א בשנעשית אותה מחציה שלא כרעת אחר מאותן אנשים שעמדו שם למחציה כדי שלא יהא לה קול ויבא שבת לידי זלוול. נעשית לדעתם ואפי' לדעת אהר מים אמור. מחציה זו של בני אדם קלה היא ומחצית עראי הוא. ולפיכך אפי' נעשית בכוונה מותר ואינו דומה למחציה אחרת נמרה שאכרו שאם נעשית כויד בשבת אמור לטלטל בתוכה. ויש מי שהורה שלא יעמיד אותם אדם שרצה להשתמש במחציה זו אלא יעמיד אותם אהר. ולא יראה לי כן. ואינו יודע עקר לדברים אלו. נעשית המחציה בכלים או בגדר אבנים בשונג מותר במדד אמור. ויראה לי שלא אמרו אלא בישראל מיד בשבת ובמלאכה. אבל בודן שבת ושגנת מלאכה או בודן מלאכה ושגנת שבת מותר שלא אמרו מחציה אלא בשנעשית במדד ואין זה מיד אלא מתכווין לעשות מחציה בתוהר. ויש מי שהורה שאפי' נעשה בשגנה אם נתכוין אדם לזו המחציה כדי לטלטל בה אפי' בעשה אותה העושה בשגנה אמור לטלטל בה ואינו יודע לזה עקר אלא כל שנעשה בשגנה הרי זה מותר. המכניס ידו לרשות היחיד וקלט מי נשמים מעל גבי גומא הייב שרמים הנתקן על גבי טיס והרי יש כאן עקירה והנחה: קלט מעל גבי כותל משופע או אפי' קבל מן האויר והוציא אמור המעניוהו מן השמים כמעניו חברו. (וזכר בארנו למעלה שאם המעניו תבירו והוציא פמור אבל אמור). ויש מצדולי החכמים שכתב בזה להקל ולא יראה לי כן.

בריא

ידו מלאה ברשות היחיד. אם תצא לתוך רשות היחיד שהכניסה שם ואפילו נתנו ליד מי שעומד ברשות היחיד הרי זה עשה מלאכה נמרה ותייב דבר תורה ותבירו פמור שלא נעשה ולא כלום. וכן הדין בטי שעומד בפני הוציא ידו מלאה פירות בחוץ ונתן לתוך יד תבירו העומד בחוץ המוציא ונתן ליד תבירו הייב ותבירו פמור ואפילו איכור הנצאה והכנסה כדבריהם אין כאן לא נתן לתוך יד תבירו אלא שנמל תבירו העומד בפנים מתוך ידו שניזים פמורין אבל אמור לשניהם לעשות כן שעל ידי שניהם נמרה המלאכה זה עקר וזה הניח. וכן הדין בטי שעומד בפנים והוציא ידו כלאה פירות בחוץ כחצא בזה היה עומד בפני ידו כלאה פירות ופשט מי שעומד בחוץ את ידו לפנים ונתן זה לתוך ידו והוציא בחוץ שניהם פמורין אבל אמורין שמתוך שניהם נמרה המלאכה וכן הדין בטי שעומד בחוץ וידו מלאה פירות ופשט מי שהיה בפנים את ידו לחוץ ונתן זה לתוך ידו והכניסה בפני. בריא בשנתן תבירו לתוך ידו אבל אם נמל זה מתוך ידו של תבירו והכניס או הוציא הגומל הייב הדין פמור שלא עשה ולא כלום. ויש מי שהורה שאמור לעשות כן כשזכר לפני עור לא תתן מכשול היה מעון מבעור ים או שהמעניו תבירו והכניס והוציא מששכנה חייב שהרי יש כאן עקירה והנחה שעקירתו נופו כעקירת חפץ במקומו. היה מפנה הפנים מווית לוויית ונמלך והתציאן אפי' שלא היתה עקירה מתחלה לכף פמור אבל אמור. וכן אם היה הולך והמעניו תבירו אכור. כלל גדול ברבר כל שהכניס או הוציא מרשות הרבים לרשות היחיד או מרשות היחיד לרשות הרבים אפי' אין כאן עקירה והנחה אמור. בריא שלא במקום הפסד. היה שם הפסד ואין שם עקירה והנחה פעמים מותר. כיצד הרי שהיה בא בדרך בעיש והתשיך לו ומשאו על כתפו ואין עמו ולא כותי ולא בהמה ולא חרש שאמה וקמן הרי זה רץ ומשאו על כתפו ומכניסו למקום המשתמר ואפילו ברה"י ולא יהלך בנחת אלא דרך מרצה כדי שיהא לו היכר ברבר שלא יבא לידי עקירה והנחה וכשהוא זורק לא יעמוד ויורק ולא יורידנה

לרה"י ברייטמאן אי חייב בשתי דיוטות פטור. כיצד שתי גיוטראות ברה"ר נבדלות עשר ורחבות די הרי אלו רשות היחיד כל אחת לעצמה אם הן בשני כותלי דה"ר זו כנגד זו והוציא מזה לזו פטור אבל אסור. ואם הם בכותל אחד אע"פ שזקן למעלה מעשרה מרחקים חייב שכן היתה עוברת הלויים בהושטת הקרשים מעלה לעננה ההולכת זו לפני זו בארץ דה"ר. והזרק מזו לזו כותר אפי' ברייטמאן אי כמו שבארנו. הוזק מרה"י לרה"י והיתה כרמלית עוברת ביניהן כותר ואפי' כלים שאינן נשברין ואפי' נג' א' גבוה ונג' א' נמוך שאין הכרמלית אסורה מעצמה אלא משום גזירת ר"ה ואין גזירת גזירה לגזירה. דף שלפני החלון הוציא על איור שעל דה"ר אם היה למעלה מעשרה ורחב ד' כשתמש עליו ואפי' רחוק מן החלון ג' מרחקים שאין והכרמלית תופסין למעלה מ' מרחקים. ולפיכך אפי' היו כמה זיוין לאחד אהר משתמש בכל הכותל עד מ' מרחקים התהנונים. היה למטה מ' מרחקים אסור להשתמש בו מפני שהוא ככרמלית ונמצא משתמש מרשות לרשות. היה זיון אחד לאדם אחר תרתיו רחב ד' ואין העליון רחב ד' העליון אסור לפי שאיור התחתון עולה על רקיע ועליון באיורו של התחתון. למה הדבר דומה למוציא זיון על הצד הכירו שאסור להשתמש בו בכלים ששבתו כהוך ביתו עד שיערבו. היו שניהם רחבים ד' זה משתמש בשלו וזה משתמש בשלו. לה"ד לבית ועליה של ב'. היה התחתון רחב ד' והעליון אינו רחב ד' אם הוא כנגד החלון והזקן ג' לחלון החלון משלימתו לד' והרי הוא כחורי דה"י ואם לא היה כנגד החלון אסור להשתמש עליו כמ"ש. כל דף שאמרו שאסור להשתמש עליו יש מי שהורה שאין נותנין עליו אלא כלים הנשברין ככלי חרס וכלי זכוכית קערות וכוסות וצלוחות וכיוצא בהן שאם יפלו לריה ישברו. אבל אוכלין ושאר כלים אסור תושיטין שמה יפלו לרשות הרבים ויכניסם. ויש מי שהחמיר עוד לאסור אפי' כלים הנשברין עד שיהא דה"ר רחב ד' שכל פחות מד' אינו מקום השוב להניח ובודאי עשוי ליפול על מה שיצוה עליו והרי זה כוזק בידים מהחלון לרה"ר. וזו תומרא יתירה

בר"א בשקבל מרה"י אבל אם עומד ברה"י וקבל מי גשמים כאיור דה"ר כותר להכניס בפנים ולשתות דאיור דה"ר כל למעלה משלשה מקום פטור הוא וכותר. נג גבוה עשרה ורחב ד' ומהוילה נמונה על שפת הגג לארכו לקבל מי גשמים היורדים מן הגג ומקלחין להזין והמהוילה סביבה תוף שלשה מפה"י לגג עומד ארם ברה"ר ומבניה יהודוקלס מי הקלות היורד מן המהוילה ושותה. ואפי' קירב ידו באיור תוף שלשה למחילה ומקבל המים היורדים באיור כותר ואם צירף ידו למחילה ונגע בכוחילה אסור מפני שהמהוילה כחורי דה"י היא. וכבר בארנו שחורי דה"י לרה"י ואפי' לא היתה המהוילה רחבה ד' הגג מצטרף עמה להשלימה לעשרה דכל תוף ג' כלבור דמי. וכן הרין הגיגין מן הגג לחזק שקלם מן האיור למעלה מי בין שקולם למטה מ' ואם צירף ידו ונגע בכוחל תוף ג' לגג אסור. היו מי הגג נגרין דרך צנור הצינור ארוך ראשו תחוב בגג וארכו משוך לחזק אם אין הצינור רחב ד' הרי זה מקום פטור. ואינו נרון משום דה"י כמו שבארנו למעלה. ולפיכך בין קולט בין מצרף ונגוע צינור כותר. ואם היו הצינור רחב ד' ואפי' היה הצינור למטה ה"י וכופלגן מן הגג ג' אסור לפי שנגרן ככרמלית ואסור להוציא ככרמלית לרה"ר היה עומד ברה"י קולט ומצרף מן המהוילה שבנג חבירו ומן הצינור ואפי' מן הגג ושותה ובלבד שלא יכניס לבית עד שיערבו. ואם היו מי גשמים שיררו בשבת כותר אפי' להכניס לבית לפי שלא קנו שבתה כמו שכתבאר. כשם שאסור להוציא מרשות לרשות כך אסור לזרוק מרשות לרשות חסור בהוצאה מריקה שהוצאה לעולם אסורה ואסור להוציא מרה"י לרה"י דרך דה"ר ולזרוק מרה"י לרה"י דרך דה"ר פעמים כותר כיצד היו לו שני גיגין בשני צדי דה"ר וזרק מנג זה לגג זה ואינו חושש. בר"א בשדוהו הגיגין שוין. היה אהר גבוה והאחד נמוך אסור תושיטין שמה הגגלל החפץ ויפול לרה"ר וירד ויכניסנו. ואם היו כלים הנשברין אם יפלו לארץ בין כך ובין כך כותר שאין כאן חשש נפילה ההכנסה ויראה לי שאפי' הגיגין ברייטמאן א' ובדבר זה קלא הזריקה מן ההשטמה. הכושט מרה"י

שם אתה אומר כן שלא יתן אלא (אפי')
 ברך ארבעה או כנגד רחב לא תחיר אלא
 כלים המשתברין ואינן. לפי דרעת נוסה
 שכל שרבה די נותנין עליו אפי' אוכלין ושאר
 כלים. וכלים המשתברין אפי' הרף שאינו
 די כי לא אמר כלים המשתברין אלא ברך
 שאינו רחב די. דף שהיה יוצא על אור
 כרמלית כן שהוא כבוד ל' לעולם מותר בין
 רחב בין קצר ואפי' כלי שאין משתברין שאין
 גזרין בכרמלית שניורה לגזירה היא. בר"א
 בשאין תחתיו דף אחר להברו גבוה ל' ורחב
 ד' ואם יש שם אחר להברו רחב די אסור
 שכל גבוה ל' ורחב ד' תופס עד לרקע
 לפיכך לעולם העליין אסור עד שירא רחב
 ד' או שיהא כנגד החלק כמו שבארנו. בוד
 ברה"י הבור וחוליתו מצטרפין לעשרה
 ולפיכך אם יש הלון על גביו ממלאין ממנו
 בשבת. בר"א בסמוך לכותל בתוך ד' מפרים
 דאורי' שכינו ובין הכותל מקום פסור. ואפי'
 כמותל מן הכותל די ראה לי שממלאין ממנו
 בשבת לפי שכוזיא מרה"י לרה"י דרך איר
 רה"י ואגרו בידו וקליטה אינה כמנחת עד
 שתניח על משהו וכל שלא נת ואין בו משום
 איסור מלאכה ואגרו בידו אפי' משום שבות
 אין בו. אבל כל המחברים ארואי שהסכימו
 לאסור עד שירא סמוך תוך ד' לכותל או
 שתהא חוליתו גבוה ל' ולהם שומעין שקבלתם
 דברי הורה היא. אשפה ברה"י וחלון על
 גבה וזרקין לתוכה בשבת. ברי"א באשפה של
 רבים היתה אשפה של יחיד אסור חוששין
 שמא תנטל אשפה ממקום שהיחיד עתיד
 לפנות אשפתו ומתוך שגדול לזרוק שם יזרוק
 ונמצא זורק מרה"י לרה"י. ולמה אין חוששין
 שמא יתגלגל עד שמשליך בתוכה וילך
 ויטילנו באשפה כדרך שהששו בשני נגין
 אחד גבוה ואחד נמוך לפי שאין מסולין
 באשפה כלי אשר חפץ בו אלא מים או שברי
 כלים. (י) כמו ברה"י אסור. כיצד השליך
 מים ברה"י ומכחו וזחלין מים מרה"י לרה"י
 אסור. לפיכך חצר שפתוחה מ' אמות על
 די אמות. ורה"י עוברת לפניו והמים הגשפין
 שם יכולין לצאת לרה"י אין שופכין לה מים
 כל עקר בשבת מפני שירדן של בני החצר
 להסתפק סאתים מים בכל יום וחצרו פתוחה
 משיעור זה אינה מכלה סאתים בזולף ושופכן

בהיץ או סמוך לציאתה והמים וזחלין מכחו
 ויוצאין לרה"י ולפיכך לא יתן כל עקר חוששין
 שמא יתן סאתים. יש בה די אמות על די
 אמות שופך לחוכה כמו שירצה לפי שאינו
 הגיל להסתפק יותר מסאתים מים ביום. ולמה
 שאינו מצוי ורגיל לא חששו. חצר ואכסדרה
 שלפניה מצטרפין לר' אמות. עליה הבטיה
 בין שתי דיוטות והיא פתוחה לזו ולזו אם
 הדיוטות זו כנגד זו שתיהן מצטרפות לר"א.
 מפני שבעל הגליה עשויו לולף מי תשמישו
 מקצת כאן ומקצת כאן. לא היו זו כנגד זו
 אלא זו נבזה וזו נמוכה אין מצטרפין לר' אמות
 שטורה הוא לו לולף כאן וכאן ושופך הכל
 באחת מקו. ד' אמות על די אמות שאמרו
 יש מי שטורה צריך להיותן מרובעות שאם
 אינן מרובעות אין האיר שולש בו יפה ואין
 נבלעין סאתים מים בחצר ולפי צורך לעשות
 לו עיקה: דיש מי שחורה שאין צורך אלא כל
 שיש בה שיעור (י"י) אמה משוכרת. מותר
 שאדם מולף יפה סאתים שהוא מי תשמישו
 בשיעור זה: ולזה דעתו נוסה. חצר שפתוחה
 משיעור זה כיצד הוא עומה ויהא כותר לו
 לישוף בה עומה נוסה מחוקה סאתים בתוך
 החצר או ברה"י סמוך לחצר כדי שירדו שם
 המים עשאה בתוך הבית אין צורך לכסתו.
 עשאה ברה"י צריך לעשות לה כסוי לגבה
 שלא תראה ברה"י ואח"כ שופך אפילו כור
 ואפי' כורים ואפי' היתה מלאה מים מערב
 שבת ושונה ואינו חושש שאין הרבר מצוי.
 וכל שאינו מצוי לא חששו לו ולא הקפדו
 עליו והוא שיהא חלל שתחת הכסוי מחזיק
 סאתים. ואינו שיעור הכסוי שיחזיק סאתים
 חצי אמה על חצי אמה ברום ג' חוכשי אמה.
 היתה הנומא פחותה משיעור זה אין נותנין
 לה כל עקר חוששין שמא יתן לה סאתים
 שהוא שיעור מי תשמישו. ברי"א בימית
 החכה שאדם חושש לקלקול חצרו ואם אלה
 סתור לו יהוש לקלקול חצרו ושופכו בהיץ
 או יקלחו מים בהיץ ויאסרו צנורו של פלוני
 מקלה מים בשבת. אבל בימית הנשכים
 אפי' חצר הפתוחה כדי אמות ואין שם עיקה
 כלל וכן עיקה הפתוחה אפי' אמה שופכין לה
 אפי' כור ואפי' בירים ואין חוששין לקלקול
 חצרות שסתם חצרות מתקלקלות בימית
 הגשמים וכן אין חוששין לשמא יאברו צינורו

לעולם אסור. הוציאה מבעוד יום בשונג ועמד כן משחשכה לאותה חצר כותר ולהצד אחרת לעולם אסור הוציאה בסוד אפילו לאותה חצר אסור הוציא והוציאה לאור רשות הרבים וקונסין לפי שאינו בא לידי חוב של תורה אפי' ישליכנו מידו לרה"ר שעקרה סבעוד יום היתה. ויש סנדולי המורים שהורו שכל שמיד לעולם אסור. ואפי' לאותה חצר וכל שונג מותר. כשם שאסור להכניס ולהוצי' מרה"ר לה"י ומרה"י לרה"ר כף אסור מהם לברמלית ומכרמלית לה"י. לפיכך אין זורקין מן היבשה לים ומן הים ליבשה. ואין מסלאין ממנה. בר"א ביבשה רה"ר או רה"י העוברת לפניו אבל יבשה כרמלית העוברת לפניו מותר כלה תוך ד' אמות ושתי כרמלית מותרות זו עם זו ומצטרפות לר' אמות. אמת המים העוברת בחצר נכנסת מכאן ויוצאת מכאן אם עסקה עשרה ורחבה ארבעה הולקת רשות לעצמה וגרונית משום כרמלית. ואסור למלות ממנה לחצר. היתה עוברת בין החלונות וחלוות של בעלי בתים שמצד זה ומצד זה פתוחות עליה ומקום מעברה בחצר או במבוי אין מסלאין ממנה לחצר ולמבוי ואין משלשל דלי מן החלונות למלואות ולהכניס לפי שהיא חולקת רשות וכרמלית היא כמו שבארנו. כיצד הוא עושה ויתירנה עושה מחיצה גבוהה עשרה מפתים על גבה בכניסתה וביציאתה ואחר כך נעשית בחצר וכמבוי וזה מה משלשל דלי מכאן ומכאן ומסלאין. בר"א בשעירבו. אבל לא ערבו אסורין ששתי רשויות שולטות בה ואין שתי רשויות משתמשין ברשות אחת עד שיערבו עשו לה מחיצה בכניסה ולא ביציאה או עשו לה ביציאה ולא בכניסה ולא מסלאין ממנה עד שיעשה בכניסתה וביציאתה. לא עשו לה מחיצות אלו אע"פ שהאמי' פרצה את הכותלי ועברה וגשאו כותלי הפרצה בכניסת' וביציאת' כותלין גבוהין י' על גבה אינו נדון משום מחיצה להתיירה עם החצר ועם המבוי ועם חלוני רשות וחידי שעל גבה ואפי' ערבו בני החצר וגשתתפו בני המבוי עד שיעשו לה מחיצה בכניסה וביציאה לכתחלה כמו שבארנו למחיצות הנכרות הבאות להתייר היא צריכה עשו לה שתי מחיצות בכניסה וכן ביציאה

של חלוני מקלה מים ברה"ר ומכתו הם באים לפי שבתם צנורות מקלחין מים בימות הגשמי' ויש מן המורים שהורו בהפך מזה ואמרו שבימות היממה אם מחוקת סאתים שופכין לה סאתים ולא יותר. אינה מחוקת סאתים. אין שופכין לה כל עקר. בימות הגשמיים מחוקת סאתים שופכין לה אפי' כור ואפי' כורים. אינה מחוקת סאתים שופכים לה כדי מלואה בלבד ולראשון דעתי נוסה. חצר שפחותה מר"א ועשו מקצה בני חצר נוסא ומקצהן לא עשו נוסא. אלו שעשו נוסא מותרין. ואלו שלא עשו אסורין. חוששין שכתב יוציא המים בכלים שבבית לחצר המשותפת בריא בשלא עירבו אבל אם עירבו כלן כותרין. ביב שופכין לו מים והוא הפך בקרקע רה"ר ומימו הולכין ונזהלין ויוצא מימיו לרה"ר אע"פ שיש בארף הביב ד"א והוא מכוסה מלמעלה יש מי שהורה שאסור לתת מים על פי הביב מפני שהמים יוצאין מכתו לרה"ר אלא שופך חוצה לו בחצר והמים נדקין מן החצר לביב. בר"א בימות הדמם אבל בימות הגשמיים שופך אפי' על פי הביב ושופך ושונה ואינו נמנע. ויש מי שהור' להתייר אפי' בימות החמה כל שישנו מכוסה אפי' ד' אמות ברה"ר. ולזה דעתי נוסה. דברים אלו שאמרנו כגה"פ יוצאין לרה"ר. אבל אם יוצאין לכרמלית אפי' פחות מר' אמות. וכן כוב היוצא לכרמלית שופך לתוכן. ושופך ושונה כמה שירצה שלא גורו על כחו בכרמלית. ויש מחמירין אפי' בזו לומר שלא הקלו בכחו בכרמלית אלא בספינה שבים ששופך ברמה של ספינה והמים יורדין ממנה לים לפי שאין בספינה משום חשש קלקול הספינה אבל בחצר הושיטין שכתב יוצא ושופך ביד מן החצר לכרמלית. ולא ישפך בחצר כדי שלא תקלקל בחצרו והראשון עיקר. היה עומד בחצר אסור להוציא ידו מלאה פירות לרה"ר ואפי' למעלה מעשרה מפתים הוציאה למעלה מ' מפתים יראה לו שאע"פ שהוציאה בסוד מחויר הואיל ולא הוציאה אלא לאור סקום פפור בריא לאותה חצר אבל לחצר אחרת אסור כדי שלא תעשה משחבתו הוציאה למטה מ' מפתים בין בשונג בין בסוד לאותה חצר מותר ואין קונסין אותו אפי' הויד בהוצאתו כדי שלא יבא לידי חוב של תורה. ולחצר אחרת

באגפיה כשיעור מותר למלאת ולשלישל דלי. כך יראה לי לרון בעננים אלו ודרכים אלו: ואעפ"י שראיתי למקצת מן החכמים דרך אחרת (גנוזטר) שהיא למעלה מן המים כיצד הוא עושה וידא מתי לשלישל דלי ולמלאת ולהכניס לבית. עושה הקק די על די באמצעה וכשלישל מהחת הנקב סביבותיו מתיצות עשרה טפחים ודולה דרך הנקב ואעפ"י שאין דפנות מתיצתו מניעות למים מותר כאלו מניעות למים ורשות היחיד הוא שבמים הקלו לום' נוד אהית לפי שכבר בארנו שבקצת הרגים אינה בקיעה. עשה מתיצתו זו למטה סמוך למים ועולות כנגד נקב הגנוזטר מותר שכל שיש בה עשרה רואין כאלו המחיצות עולות למעלה ומניעות אל הגנוזטר. לא עשה לה מתיצתו אפי' אין ברחבה ארבעה אעפ"י שהי' נדוני' משום מקום פטור אמור לשלישל דלי ולמלאת ולהכניס לבית שכבר בארנו שאף ברשויות של דבריהם אמור להחליף. הקדפנות בומן שיש להם מתיצתו עשרה טפחים כין יש בהם בית סאתים בין יתרי' מבית סאתים כבר בארנו שהיא מתיצתו ואפי' מחויק בור ואפי' בור רשות היחיד הוא דבר תורה אלא בפני שמוכר' דיריון החסירו מדבריהם לעשותן רשות בפני עצמן ואפילו אין בהן בית סאתים ואסורין עם כל הרשות להכניס ולהוציא כהן בין לרשות היחיד ואפי' שניהם לאדם א' כמ"ש. וכן לכרמלית ומאד מן הרשויות אלו לון. ואין צריך לומר לרשות הרבים. ולפיכך סלע שבים בזמן שגבוה עשרה ורחב ארבעה אין מפלסלין לא מתוכו לים ולא מן הים לתוכו שכלע כזה נדון משום קרפף. והיום נדון משום כרמלית. סלע שאינה גבוהה עשרה נדון משום כרמלית. ומפלסלין מתוכו לים ומן הים לתוכו ואין צריך לומר בגבוה עשרה ואינו רחב ארבעה לפי שנדון משום מקום פטור. פעמים שהקלו והתירו למלסל בקרפף הדבריות. כיצד סלע יתר מבית סאתים שבים מפלסלין מבים לתוכו ומתוכו לים לפי שהקרפף היתר מבית סאתים עשאוהו ככרמלית שאין מפלסלין בו אלא בארבע אמות. ואם באת לאוסרו עם הכרמלית הוששין שמא יאמרו רשות היחיד הוא שאר קדפנות שאין יתרים על בית סאתים וישלשל בכלו. ולפי' תרים התירו כזה הסמוך לים לפלסל

א' מיסין רחב האמה ואת משמאלה והאמה עובר' בהלל האמר שביניהן אם אין בין זו לזו ג' טפחים הרי הן כמחובר' ומתיצ' סתימה היא שכל פחות מן כלבוד דמוכותר. היה ביניהן ג' אסור כמו שאין עם מתיצתו אין באמה כשיעור כיצד שאינה עמקה עשרה ואין ברחבה ארבעה אם לא נפרצה הרצף במלואה משלישל ודולה. ואפי' יש באגפיה שסמנה ולכותל ד' טפחים משלישל דלי ודולה ומכניס לבית לפי שאין האמה הולקת רשות לעצמה עד שירא בה כשיעור בעסקן ורחבה כמו שבארנו ואפי' יש באמה שמחין לעיר כשיעור וזו כחבורת לה מותר. ואין אוסרין אותה משום חורי הכרמלית שאין הורין לכרמלית כמו שביארנו. יש באמה כשיעור ואין באגפים כשיעור משלישל ומכלא כמנה לאגפים. ואינו כשלישל דלי מן החלון ומכלא ומכניס לבית ואפי' מלא מן האמה והניח על האגפים וכן האגפים לבית אמור. שאפי' ברשויות של דבריהם אמור להחליף. ויש מגדולי המורים שהתירו להחליף ברשויות של דבריהם. ויראה לי שהראשון עקר. היתה האמה עוברת ברהי' אם יש לה כשיעור ובאגפיה כשיעור אמור למלאות ממנה לפי שהיא א' ככרמלית לרהי'. ואין ציל לשלישל דלי כחלוננו של רהי' ולמלאות. יש בה כשיעור ואין באגפיה כשיעור מותר למלא לפי שמנה ככרמלית למקום פטור ואסור לשלישל דלי לפי שאמור להחליף אף ברשויות של דבריהם כמו שבארנו אין בעומקה עשרה ויש באגפיה כשיעור מותר למלאות ובגבד שלא יציא חוץ לד"א לפי שאין זה אלא רקק כ"י שהיא עובר' בתוכו והרי הוא כר"ה. ואסור לשלישל דלי מן החלונות לפי שזה כמכניס כרשות הרבים לרשות היחיד. אין בעומקה עשרה אפי' אין באגפיה כשיעור ר"ה היא זו וכותר למלאת ואסור לשלישל דלי. היתה עובר' בסומא יצי' בה כשיעור ובאגפיה כשיעור כותר למלאות לפי שזה ככרמלית ככרמלית לכרמלית ואסור לשלישל דלי. היו בה כשיעור ואין באגפיה כשיעור מותר למלאות ואסור לשלישל דלי שאין מחליטין אפי' ברשויות של דבריהם. אין בעומקה כשיעור ולא באגפיה כשיעור כותר למלאות ואסור לשלישל דלי עהכל נדון ככרמלית בין היא בין אגפיה לפי בעומקה עשרה ואין ברחבה ר' הרי זה מקום פטור. לפיכך אם אין

אצלו : כיצד היה צריך לשחות לא יכנס ראשו לרשות אחת לשחות מתוך שהוא צריך למים ימשיכם אצלו וישתה וישכח בין שהמים נתונה בכלים נאי בין בכלים שאינם נאים וכן כל כיוצא בזה . באוכלין ומלבושין למי שהן חפצים הצריכין לו במקומו . היה צריך לשלול בפנים ספתח וכיוצא בו . אפי' ספתח של זהב כותר שאינו צריך לספתח במקום שהוא עומד בו . ולפיכך אין חוששין שמא ימשכנו וכן כל כיוצא בזה . ויש מי ששם הפרש בין כלים נאים לכלים שאינם נאים ולא נתכוונו דבריו בזה . הכנים ראשו ורובו למקום שהוא שותה מותר . דברים אלו שאמרנו ברשויות של תורה . אבל עומד הוא בכרמלית ושותה ברשות היחיד או ברשות הרבים . וכן עומד באחד מרשויות אלו ושותה בכרמלית . עומד בחוץ או נוהן מחוכה לחוץ ועודנו עומד בחוכה . כשם שהתירו לחוץ בכרמלית ככו שנתבאר כך כחו בקרפף כותר . ויראה לי שאין להתיר כן אלא בקרפף יתר מביית סאתים שאסור לשלול בתוכו בכרמלית . אבל קרפף בית סאתים אסור שאם באת להתיר שם כחו יבא להוציא ולשפוך בחוץ :

(ו) מקום פטור כוהר עם כל הרשויות להכניס ולהוציא . כיצד עומד אדם במקום פטור ונוטל מבעל הבית ונותן לו . וכן העני ונותן לו . ובלבד שלא יטול מבעל הבית ויתן לעני . או מן העני ויתן לבעל הבית שכבר בארנו שאסור להחליף . ולא ברשויות של תורה בלבד אסרו . אלא אפי' ברשויות של דבריהם אין מחליפין על ידי מקום פטור וכמו שבארנו . איסור חילוף זה שאמרנו לא להחליף בלא שיניח במקום פטור בלבד אמרנו אלא אפי' הניח במקום פטור אסור כיצד היה עומד באסקופה מקום פטור ונטל חפץ מרשות היחיד והניחו באסקופה וחזר ונטלו מן האסקופה ונתנו ברשות הרבים או בכרמלית אסור : (ה) עומד אדם ברשות הרבים ומשלל ברשות היחיד : וכן עומד ברשות היחיד ומשלל ברשות הרבים תוך ארבע אמות . ואין חוששין שמא יעביר החפץ מחלת ארבע לסוף ארבע וכן אין חוששין שמא ימשוך החפץ ויבא לו לרשות הרבים שהוא עומד לתוכו בד"א בחפצים שאין צריכין לו למושכן במקום שהוא אבל בחפצים הצריכין לו אסור חוששין שמא ימשוך

למשלם בכולו ויאסרו ממנו לים ומן הם לתומו לפי שהקרפפות יתרים מבית סאתים מצויין תמיד . ויבאו לחקל ולשלול בכל מקום בקרפף היתר מבית סאתים והקרפף שבתוך דם אינו מצוי והעמירו דבריהם במצוי והתירו בשאינו מצוי . ויש מגדולי המורים שהתירו כן בכל קרפף היתר מבית סאתים הסמוך לכרמלית ואצלו ביבשה שאם אין אתה מתירו ביבשה אף אתה צריך לחוש להשש זה שמא יאמרו רשות היחיד הוא ושלטלו בכולו . ולזה הדעת נוטה . וכאן התירו בגנה יתרה על בית סאתים כל שאין עוברת לפניו רשות הרבים מרשיא או פלטיא לשלול מחוכה לחוץ ומחוץ לחוכה . ומצניעין ספתח לחוץ הגנה תוך ארבעה אמות והוא עומד בחוץ או נוהן מחוכה לחוץ ועודנו עומד בחוכה . כשם שהתירו לחוץ בכרמלית ככו שנתבאר כך כחו בקרפף כותר . ויראה לי שאין להתיר כן אלא בקרפף יתר מביית סאתים שאסור לשלול בתוכו בכרמלית . אבל קרפף בית סאתים אסור שאם באת להתיר שם כחו יבא להוציא ולשפוך בחוץ :

(ז) מקום פטור כוהר עם כל הרשויות להכניס ולהוציא . כיצד עומד אדם במקום פטור ונוטל מבעל הבית ונותן לו . וכן העני ונותן לו . ובלבד שלא יטול מבעל הבית ויתן לעני . או מן העני ויתן לבעל הבית שכבר בארנו שאסור להחליף . ולא ברשויות של תורה בלבד אסרו . אלא אפי' ברשויות של דבריהם אין מחליפין על ידי מקום פטור וכמו שבארנו . איסור חילוף זה שאמרנו לא להחליף בלא שיניח במקום פטור בלבד אמרנו אלא אפי' הניח במקום פטור אסור כיצד היה עומד באסקופה מקום פטור ונטל חפץ מרשות היחיד והניחו באסקופה וחזר ונטלו מן האסקופה ונתנו ברשות הרבים או בכרמלית אסור : (ח) עומד אדם ברשות הרבים ומשלל ברשות היחיד : וכן עומד ברשות היחיד ומשלל ברשות הרבים תוך ארבע אמות . ואין חוששין שמא יעביר החפץ מחלת ארבע לסוף ארבע וכן אין חוששין שמא ימשוך החפץ ויבא לו לרשות הרבים שהוא עומד לתוכו בד"א בחפצים שאין צריכין לו למושכן במקום שהוא אבל בחפצים הצריכין לו אסור חוששין שמא ימשוך

החצר בהצד אומר את ששבתו בחצר מותרין ואת ששבתו בבית אסורין. ולפיכך בין ערבו בין לא ערבו מותרין || קרפף זה שאמרנו שמשלשלין ממנו לחצר לא אמרו אלא בקרפף בית סאתים היה יתר מבית סאתים (שאצילו בתוכו אין משלשלין אלא בד' אמות וכן הדת בנג יתר מבית סאתים אם אין מחיצותיו נכרות אין משלשלין בו אלא ברי אמות כמו שכארנו. ואין צדף לימר שאין משלשלין ממנו לחצר אפי' לחצר של בעל הגג. || גג שאינו יתר ובית סאתים אעפ"י שאין מחיצותיו נכרות. || כן יתר מבית סאתים ומחיצותיו נכרות משלשלין ממנו אפי' לחצר חבירו. אבל לא לבית. בד"א לביתו של חבירו אבל לבית בעל הגג מותר || היו שנים או שלשה גגין שיון אפי' של שנים או שלשה בני אדם מצטרפין ליתר מבית סאתים. || פעמים שבעל הגג אסור להוציא כלי ביתו לגגו. ואחרים מותרים בו אפי' בכלים ששבתו בתוך ביתם. כיצד אחד מכני גגין שעשה סולם קבוע לגגו ובעלי שאר הגגין לא עשו כן לגגם הרי זה שעשה סולם קבוע מותר בכלום כמשלשל מביתו לגגו. וזהו הגגין אסורין שכל שזה עושה סולם קבוע ובעלי הגגין לא חששו לעשות כן סלקו נפשם מתשמיש גנותיהן והניחום לזה. עשו כל אחד סולם קבוע לגגו כל אחד מותר בשלו ואסור בשל חבירו ואיהו סולם קבוע סולם הצורי. סולם המצרי אינו קבוע. ואיהו סולם הצורי כל שיש די חבקים. והמצרי כל שאין לו די חבקים. || היו כולם עולין בסולם מצרי ואחד עולה בסולם צורי אותו של צורי מותר והשאר אסורין || עשה האחד מחיצה נבונה || מפחים סביב גגו והניחו פרוץ סמוך לגג חבירו וחבירו לא עשה מחיצה לגגו זה שעשה מחיצה לגגו מותר בשני אפי' בכלי ששבתו בתוך ביתו. והשני אסור שכל שלא עשה מחיצה ראוי לגגו הרי הוא מסלק תשמישו ממנו ומניחו למי שעשה מחיצה הראויה לתשמישו לגגו. בנה האחד עליה על גבי ביתו לגגו של חבירו הוא מותר וחבירו אסור ואם אמרו סולם קבוע (אף) מחיצה הראויה עליה לא כל שכן. חור בעל העליה ובנה בין העליה והגגן אצטבא רחבה די חותרו כל הגגן לבעליהן שהרי גלה זה רעתו שהוא

מציא מכרפליית לכרפליית לא היה המגעול רחב די על די אעפ"י שראוי לחזק בו ולהעמידו די על די' כל שלא נחקק רואין אותו כמות שהיו ומקום פסוד הוא ולפיכך מותר אפילו ליטול מפתח מכרפליית ואפילו מותר הרבים ופותח ונועל ואינו הושש דסקום פסוד מותר עם בני רשות והרוד ועם בני רשות הרבים. ובלבד שלא יהליף כמו שכארנו. לא יעבור אדם ברשות היחיד וישתין מים ברשות הרבים ולא ברשות הרבים וישתין מים ברשות היחיד וכן לא ירוק ואפילו הוא ברשות היחיד ופי אמה כרשות הרבים אסור. ולא סוף דבר עומד ברשות היחיד ומשתין ברשות הרבים אלא אפילו עומד ברשו' היחיד ומשתין מים ברשות היחיד ומתגלגלין ויורדין לרשות הרבים אסור. וכן היה עומד ברשות הרבים ומשתין מים ברשות הרבים ומתגלגלין ויורדין ברשות היחיד אסור. שכבר בארנו שכתו ברשות הרבים אסור. ויראה לי שאין דברים אלו אסורין אלא במשתין בפי הבוב התפור ברשות היחיד ופתוח לרשות הרבים ואינו מכוסה או אפילו מכוסה ואינו משוך די' אמות. ואם אינו כן מותר שכבר בארנו שכל הצד שיש בה ר"א על די אמות יפוך ונתן לה אפילו כור ואפילו כורים ואפילו בימות החמה ואעפ"י שלא עשה לה טשא. ורשודי י"ו אמה על י"ו אמה יש בה : (ט) כל הסקמות שחוקפו לדירה כתבים ודצרות והמבואות רשות היחיד נכורה הן. בין שהן של יחיד. בין שהן של שותפות. ודבר תורה מותר להוציא מביתו של זה לביתו של זה. ומביתו של זה לחצר השותפת ביניהן. אבל מדבריהם אסרו מקצתן להוציא מרשותו של זה לרשותו של זה ער שיערבו. ומקצתן העמידו על דין תורה ומותרין לשלשל מזה לזה. כיצד חצר וגג וקרפף ואכסדרא ומרפסת ומבוי רשות אחת הן אעפ"י שזה לראובן וזה לשמעון משלשלין מזה לזה ואף על פי שלא ערבו. בדיא בכלים ששבתו בתוכם אבל כלים ששבתו בתוך הבית אסורין || ב' חצרות שערבו זו לעצמה וזו לעצמה נמצאו כלי הבתים בחצרות אין אסורין נאסור לשלשל כלים ששבתו בחצר שלא יבא להוציא לחצר מבית כלים ששבתו בתוך הבית. אלא אעפ"י שכלי הבית וכלי

בנח' לזה ולזה או בקושי לזה לזה שתיקה אמורת בו עד שיערבו ולא עוד אלא אפי' היה לא' כהן תשמישו קצת בנחת או בקושי מן הדי' שניהן אמרוין אבל אם היה לזה בנחת ולזה בקש' הדי' מקום זה נחשב (להשמיש השב') כללל הצצר שתשמישו בנחת חו משתמש וישנה אמורה עד שיערבו. כיצד כותל שבין ב' הצרות רחב די' ואינו גבוה י' הדי' זה בנחת לזה ולזה ודרי אלה כמשתמשין דרך פתחים להצר המשותפת ואסורין כמו שאמרנו. וכן בתרוץ רחב די' ואינו עכוב י'. היה הכותל גבוה י' ורחב די' אין אחד מהן יכול להשתמש בו בנחת אלא זה בוריקה וזה בוריקה. והענין אמורין בו בכלים ששבתו בבתי. וכן בתרוץ עמוק י' ורחב די' אין אחד מהן משתמש בו בנחת. אלא זה בשלשול וזה בשלשול. ולפיכך שניהם אמורין בו|| היה הכותל או התרוץ בפתח מי' בעומקו ונבנה להצר הא'. ולשניה למעלה או למטה מעשרה. נותנין אותו לזה שאינו מוחלק ממנו י' לפי שהוא לזה בנחת בפתח ולזה בקשה בוריקה או בשלשול תוחנין אותו לזה שהוא לו בנחת || היה לזה בוריקה ולזה בשלשול אע"פ שתשמיש השלשול יותר בנחת קצת תשמיש הוריקה אין אומרי' הואיל ונח' לזה מזה נותנין אותו למי שתשמישו בשלשול אלא שניהם אמורין בו שרשות שתיקה שלימה בו לפי אנשי' הוצר אנשי' מרפסת שלא עירבו שניהם כאח' אלא אלו לעצמן ואלו לעצמן המרפסת גבוה מן הוצר י' ועולין ויורדין דרך מולם מן הוצר למרפסת ואין לבני הוצר שותפות במרפסת והא' לבני המרפסת הוצר אם יש הוצר תל עמוד גבוה י' סמוך למרפסת תוך ארבעה הדין בבתי' שבמרפסת מתרוץ בתל ובעמוד ובני הוצר אסורין בו בכלים ששבתו בתוך הבית לפי שלבני המרפסת בפתח ולבני הוצר בוריקה. ואם אין גבוהה י' די' שניהן שוין בהן לזה בנחת ולזה בנחת ושניהם אמורין בהן עד שיערבו. היו מופלגין מן המרפסת ארבעה אעפ"י שנבנה עשרה שניהן אמורין לזה בדיקה ולזה בוריקה היא ואסור || היתה עליה על המרפסת אפילו היו העמוד והתל גבוהין עשרה וסמוכין תוך ארבעה למרפסת שניהן אמורין בהן סמני שבני

שהוא סמך דעתו מהן. וכן הדין למי שעשה מולם קבוע לנו או מציצה הראוי' לתשמיש חוזר ובנת אצטבא לפניו ננו. בדיא בשאין האצטבא' ראויה לעמוד עליו' ולשומר ממנה גנתו או הצרו. אבל אם ראו לשומר ממנה גנתו או הצרו אין אצטבא' זו סתרת גנין לבקוהו שאני אומד אצטבא' זו לשומר ממנה הצרו הוא שעשה א|| נג גדול הסמוך לנג קמן ושניהם מוקף מציצות גבוהה י' אלא שהקמן נפרץ במלואו לגדול הגדול סותר לעצמו אפי' כלים ששבתו בתוך הבית כמו שבארנו. והקמן אסור מפני שנפרץ במלואו במקום האסור לו|| הבתים אע"פ שתשמישן אחר אסור למלול מביתו של זה לביתו של זה עד שיערבו. ולא עוד אלא אפי' מביתו לבית המשותפת כינו. ובין הבית ומביתו להצר המשותפת לו עם חבירו אסור עד שיערבו. וכן למבוי. ערבו בהצרות ונשתתפו במבוי החד הכל כרשות אחת כמו שיתבאר בשער ערוכי הצרות א|| כותל שבין ב' הצרות גבוה י' ורחב די' וערבו לו לעצמה וזו לעצמה והיו פירות בראש הכותל אלו שלין סכאן ואוכלין ואלו עולין סכאן ואוכלין ומטמללין בכל הכותל כדרך שמטמללין בגנות ואילו וכו'. וכן מעלין ומורידין מן הצרות לו וממנו להצרות. אבל לא יטמלו מן הבתים לו || היה גבוה י' ואין ברחבו די' הדי' זה נידן משום מקום מעלין ומורידין מן הבתים לו וממנו לבתים. ובלבד שלא יחליפו כלים של בתי הצר זו לבתי הצר זו שאין כחליפין מרשות לרשות על ידי מקום סמוך ואפי' ברשויות של דבריהם כמ"ש || היה רחב די' ואינו גבוה י' שתיקה אמורה בולהלות ולהורדין מן הבתי' לו וממנו לבתים שכל שאינו גבוה י' תשמישו בנח' לזה ולזה ורשות שתיקה שולמ' בו ואסורין זה על זה כדרך שאסרו בחצר המשותפת ולא עוד אלא שאף בהצרותיהן אמורין עד שיערבו שכל כותל שאין גבוה י' הדי' זה כמי שאינו. וכל הצר שנפרצה במלואה במקום האסור לה. כדרך שאמרנו בכותל שבין ב' הצרות כך אסרו בתרוץ שבין ב' הצרות. בין עמוק עשרה ורחב די' בין עמוק י' ואינו רחב די' ובין רחב די' ואינו עמוק י' ב' הצרות שיערבו שנים. כיצד שערב' זו לעצמה וזו לעצמה יש בין שתיקה מקום. שהשמיש

עבודת הקודש

ספחים בין סלמעה בין סלמסה סמלאין
 כמנה בשבת. היו שתי נחומיות וזו למעלה
 כזו ועשו מצדעה לעליונה ולא עשו לתחתונה
 אם היחה סופלנה מן התחתונה ארבעה
 העליונה מותרת ותחתונה אסורה לפי
 שהעליונה לבני העליונה בשלשול לבר.
 ולבני התחתונה בוריקת נובה והפלגה ושלשול.
 וכל כיתוצא בזה נתנין אותה לזה שבשלשול
 לבר כמו שבארנו || היחה כמוכה לה תוך
 ד' שתיקן אסורות עד שיערבו. בר"א בשעשו
 את העליונה בשותפות. אבל אם עשאה
 העליונה לעצמה אע"פ שהורגלה התחתונה
 לעלות ולדלות דרך שם גזל הוא זה ואינו
 בדין שתאכר התחתונה ממתנתה בגזל
 על בני העליונה אלא רוצין כאלו חזר הגזל
 בשבת לבעליו. ועליונה מותרת ותחתונה
 אסורה || עשו כחציה אף לתחתונה עליונה
 מותרת בעליונה והתחתונה אסורה בה אע"פ
 שעשאה בשותפות ואע"פ שמכוכה לה ד'
 שכל שעשו בני התחתונה מצדעה הרי הראו
 בעצמן שרצונה לדלות ולמלאה בשבת דרך
 התחתונה וסלקו עצמן מן העליונה || וכן יש
 דין גזל בחורבה של חבירו בשבת לפי אם א'
 השתכש בתול בחורבה של חבירו אינו אסורה
 על הבעלים בשבת לפי שאנו רוצין החורבה
 חוזרת בשבת לבעלים. והבעלים מותרין
 והאחרים אסורין || ג' ריוסות זו למעלה מזו
 וזו למעלה מזו והעליונה והתחתונה לאחד
 ואמצעיות של אחד לא ישלשל מן העליונה
 לתחתונה דרך האמצעיות שאין משלשלין
 מרשות לרשות דרך רשות. אבל משלשל הוא
 מן העליונה לתחתונה שלא בדרך האמצעיות ||
 הצד המכוכה לחורבה של אח' מן השוק בעל
 החצר מותר להוציא לה כלים ששבתו בחצר
 לפי שאין הורבה אסרת וכל שאינו אומר
 אינו אסור. ויש מי שאוכר ורואשין דעתי
 נובה: אימתי בוסן שאין הבעלים משתמשין
 בה אבל בוסן שהבעלים משתמשין בה אסור
 שהורבה חוזרת לבעלים כמו שבארנו || ב'
 הצרות והורבה א' ביניהן בין ערבה כל הצד
 והצר לעצמה בין לא ערבו והתורבה משותפת
 לשניהן נתנין אותה לשניהן להוציא לה כל'
 ששבתו בחצר ואין חוששין שמא יוציא לה
 כלים ששבתו בתוך הבית. ואם היחה חורבה
 של א' מן השוק יאין משתכש בה אף זו

סבני עליה אין יכולין להשתמש בהן אלא
 בשלשול והרי אלו מנתמסין בשלשול ואילו
 משתבשין בוריקה ושניהם אסורין זה על זה.
 וכן הרין בחולית הבור שבחצר בוסן שנבוחה
 עשרה וכמוכה למרפסת תוך ד' נתנין אותה
 לבני בתים שבמרפסת: בר"א בוסן שמלאה
 פירות של טבל יטאי אפשר להסתפק מהן
 בשבת. אבל במלאה כים או פירות מתוקטין
 שניהם אסורין בה עד שיערבו חוששין שמא
 יסתפקו מן הכים או מן הפירות שבה עד
 שיחכרוה ויהא בחללה עשרה ונמצא השמש
 המרפסת בשלשול ואע"פ שתשמישם של
 בני כרפסת בשלשול ותשמישם של בני
 החצר בוריקה ושלשול אסורין זה על זה ולא
 עוד אלא אפי' לזה בוריקת נובה וזריקת
 הפלגה ושלשול לזה בשלשול לבר יש מי
 שאוכר ויש מי שדחתיו בזה. אבל כל שזה
 בוריקת נובה ושלשול או בוריקת הפלגה
 ארבעה מותרים לזה בשלשול שניהן
 אסורין זה על זה || זו הוצא מן הכותל
 לכמה מעטרה כפחים לחצר ויש מכמו לעליה
 עשרה מפחים נתנין אותו לאנשי החצר.
 היה תוך עשרה לעליונה ולמעלה מעשרה
 לבני החצר נתנין אותו לבני עליה. היה
 למעלה מעשרה לבני החצר ולמטה מעשרה
 לבני העליונה או תוך עשרה לזה ולזה שניהם
 אסורין בו. || כותל שבין שתי הצרות נבזה
 עשרה ורחב ארבעה שאסור לשניהם כמו
 שבארנו. אם בא הארר ומעטו מצדו בין
 שבעטו מרגלו של כותל בין שבמעטו מראשו.
 נתנין אהו לזה שהרי מצד הצדו אין בו
 עשרה. כיצד הרי שעקר חלוי מראשו
 כרחבו של צד החצר הא' אם יש ברחב
 המקוי שעקר חלוי ממנו ד' הרי זה משתמש
 בכל הכותל ואם אין בו ארבעה אין זה שיעור
 מקום חשוב לעלות ולעכוד בו ולפוכך אינו
 כשתכש אלא כנגד המעוט. בר"א בשמעטו
 מראשו כמו שאכרנו. אבל אם נתן מרגלו
 אכנים אם יש בהן ארבעה על ארבעה הרי
 זה משתמש בכל הכותל ואם לאו אפי' כנגד
 המעוט אסור לפי שאפילו כנגדו אינו יכול
 להשתמש בכותל בנחת שבפחות מארבעה
 אין לו מעט. וכשער עירובי הצרות יתבאר
 כמה מבעיתן || כבר בארנו למעלה שהנוסרא
 יהיא על הכים אם עשו לה מרציה עשרה

במים ושלשה מלמסח למעלה י ספחים לפי שרואין אותה ככונעת עד שפת הבור . כך הורו רבים מדרווי המרים האחרונים . אבל הגאונים הורו שאם עשאה מלמעלה צריך שישקע ראשי הקנים במים ספח ואם עשאה במים מתחת בקרקעית הבור ושרוא ראש הקנים למעלה מן המים ספח שלא התייר סחיצה תלויה אפי' במי' אלא כשהיה ספח מן המחיצה משוקע במים . ודברי החכמים האחרונים גראים לי עיקר || נתן קורה רחבה די ונתונה על רחבה תוך אונג של בור לדברי כלם מתרת . שפי תקרה יורד וסותם . ועוד שאין הדלי תולף יותר מר' ספחים ולפיכך אין דולה תוך לקורה . ויראה לי שהמחיצה י' בזמן שהיא רחבה ד' מתרת לדברי הכל . ומן המעם הזה שאין הדלי תולף יותר מר' ספחים . ולפיכך כותר . ואע"פ שאין אמרים בסחיצה פי מחיצה יורד וסותם || בור שבשביל שהוא נתון בין ב' בתים ואין הבתים פתוחים לאותו שביל אם הוא מופלג מכותל זה בדי ספחים ומכותל זה בדי ספחים זה זורק דלי מחלונו ומסליל וזה זורק דלי מחלונו ומסליל אע"פ שכל אחד ואחד דולה אין אדם אוסר על תבירו דרך אור כמו שאמרנו . ויראה לי שלא אמר אלא בבור של הפקר שאלו היה של שניהם אפי' דרך אור אוסרין זה על זה בכל מה שיד שניהם שולטת בו עד שהלקוהו במחיצות י כמו שאמרנו || והו' הדיוקן פתוחן לשביל שניהם אוסרין בו לפי שרשות שניהם שולטת בו . וכן הדין כשהוא נתון ברה"ד וצריך שיהא חוליא נבוא' י ספחים || היה הבור נתון ד' לזה ולזה אין ממלאין ממנו עד שיעש לי מחיצה י' בין מלמעלה בין מלמטה כמו שאמרנו לפי שרשות שניהם שולטת בו . עשו לה מחיצה י' ממלאין ממנו ואע"פ שאין החוליא נבוא' . לפי שהאור שבין הבור לכחל נתון מזוהם מקום פמור :

השער הרביעי

אבאר בו ערובי הצרות ושתופי מבואות .
 (א) ואבאר הרשיות שאם רצו מערבין אחד ואם רצו מערבין שני' . ומי שמערכין שנים ואין מערבין אחד . (ב) וחלל אבאר

מתרת לשתי החצרות כמו שבארנו ב' בתים וי' חורבות בנייהן אלו משתמשין במכוכה לזן ואלו משתמשין במכוכה לזן ואמצעי' אסורה לשניהן . בר"א בשעשו' כתצובה לשתיים זו כנגד זו ורחוקות זו מזו . והשלישית מפסקה בנייהן ובין ב' הבתים מן הקצה אל הקצה ולפיכך הבית שבימין זורק דרך אור החורבה האמצעית לחורבה שבימין . וכן הבית שבשמאל משתמש בוריקה לדורבה שבשמאל דרך אור החורבה שבאמצע ואע"פ שהחורבה שבאמצע משותפת לשניהן ושניהן אסורין אפי' כן אינה אוסרת עליהן לדוק דרך איריה לפי שאין אדם אוסר על תבירו דרך אור דלא ירא אור החורבה חסור מאור ריה . וכבר בארנו ששני גנין בשני צדי ריה בזמן שהגנין שוין וזרקין סוה ליה דרך אור רה"ד . ויראה לי שאין דברים אלו אכזריים אלא בשאין החורבות שבימין ושבשמאל משותפות שאלו היו משותפות אדם אוסר על תבירו רשות המשותף אפי' דרך אור || היו שלשה החורבות עשויות כשורה שניהן אסורין בשלשתן שאפי' המכוכה לזה ורחוקה לזה הרי היא כלוה בשלכול וזה בוריקה ונתננין אותה לשניהן אסורין בה . וכן בשניהן || הרי לזה פתח בור המכוכה לו ולשני פתח בור המכוכה לו זה משתמש דרך פתחו בחורבה המכוכה לו זה משתמש דרך פתחו בחורבה המכוכה לו והאמצעי' אסורה בשניהם . בר"א כעדהאמצעי' של שניהם אבל אם היתה של אחד מן השוק שלא היה משתמש בה זה משתמש בא' והב' משתמש בשניהם . ויראה לי שאין דברי אלו אמורים אלא כשהיא רגיל להשתמש בה והשני אינו רגיל ולפיכך נתננין אותה לרגיל . אבל כששניהם רגילים למה נתננין אותה לזה ואין נתננין אותה לזה || בור שבין ב' הצרות אע"פ שהכותל המפסיק בין שתי החצרות נתון על הבור שתייהן אסורות ! בו למלאות ולהכניס לבית עד שיערבו || וכיצד הן עושין וירא מותר להם למלאות ממנו ולהכניס לבתים עושין מחיצות י' ואפי' של קנים משפת אונג ולפנים . עשאה בשפת הבור וכשולשלת י' כנגד המים אע"פ שאינה כשוקעת במים ולא מצעת להם מתרת להם שהמחיצה התלויה מתרת במים וכן אם עשאה למטה מקום כמש